

ΑΝΑΡΧΙΑ

15νήμερη

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

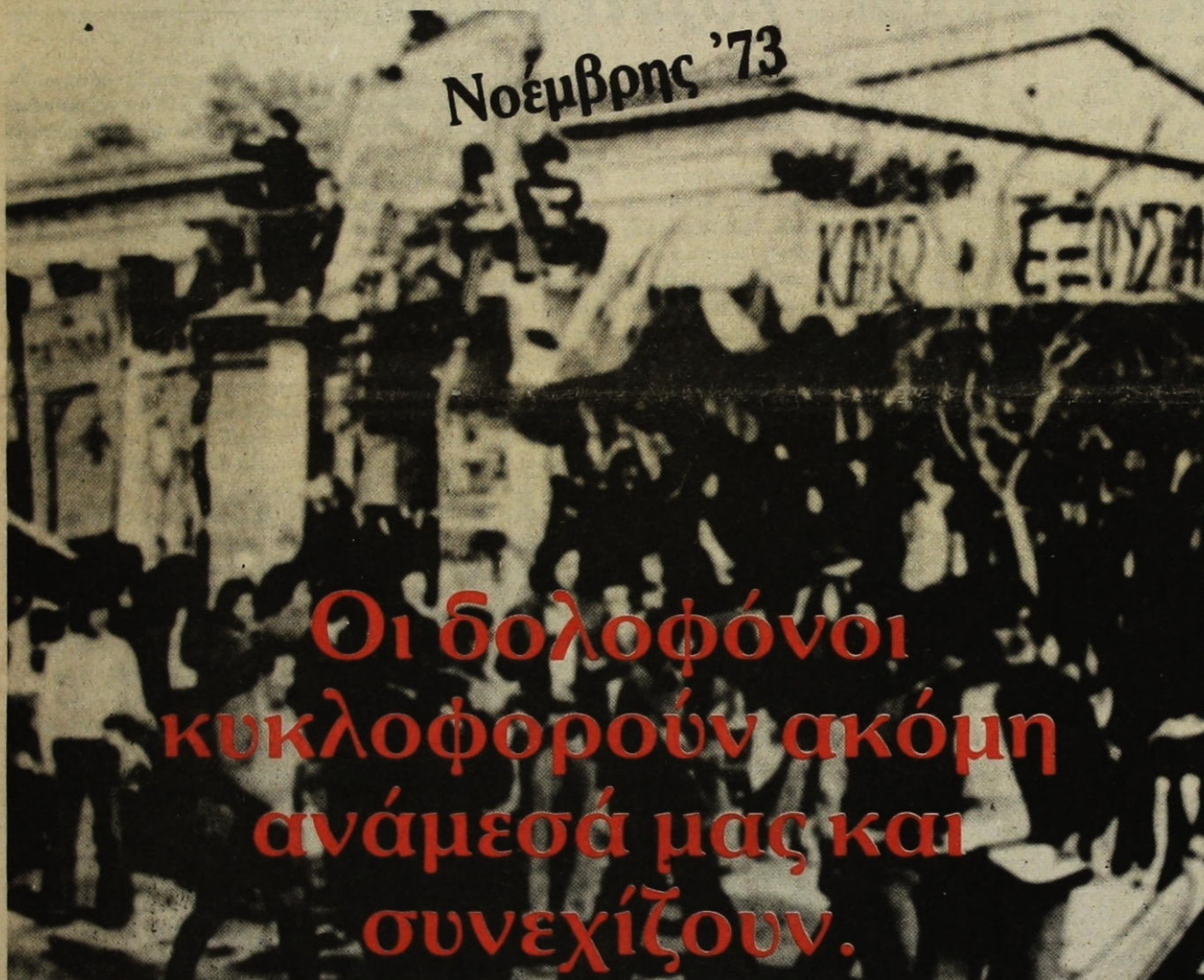
Αρ. Φύλλου 3, 50 δρχ.

17 Νοέμβρη 1987

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

Πολυτεχνείο '73... '80... '85...

Η Γραμμή του Αίματος

Οι δολοφόνοι
κυκλοφορούν ακόμη
ανάμεσά μας και
συνεχίζουν.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ Α. ΣΤΙΝΑ

Ο Α. Στίνας (Σπύρος Πρίφτης, ήταν το αληθινό του) αυτή η μεγαλειώδης και αγέρωχη ιστορική (εκτός Ιστορίας) προσωπικότητα του επαναστατικού εργατικού κινήματος του αιώνα μας, έφυγε από κοντά μας την Παρασκευή 6-11-'87 διατηρώντας μέχρι την τελευταία του στιγμή ζωντανό το όραμα της κοινωνικής ανατροπής και απελευθέρωσης.

Αψήφησε τις συνέπειες μιας επικίνδυνης για την ηλικία του εγχείρησης στα μάτια λέγοντας: «Τι να την κάνω τη ζωή αν δεν μπορώ να διαβάζω». Λόγια ενός επαναστάτη που επισημαίνουν το αδιαχώριστο της επαναστατικής σκέψης και πράξης.

Η εβδομηντάχρονη παρουσία του στο επαναστατικό κίνημα αναδεικνύει μια τολμηρή και ακούραστη αγωνιστική προσωπικότητα. Στα δεκαπέντε του χρόνια εντάσσεται στο εργατικό κίνημα αφιερώνοντας στο εξής ολόκληρη τη ζωή του στην υπόθεση της επανάστασης. Υπήρξε ένα από τα ιδρυτικά μέλη του Σ.Ε.Κ.Ε. (μετανομαζόμενου σε Κ.Κ.Ε), στο οποίο παρέμεινε μέχρι την επέμβαση της Κομμουνιστικής Διεθνούς το 1931 και τον διορισμό ακραιφνών

σταλινικών στην ηγεσία του κόμματος. Λόγω της εναντίσής του στον σταλινισμό διαγράφηκε από την Κ.Ε. του κόμματος κατασκευαστούμενος. Από το Κ.Κ.Ε πέρασε στον τροτσκισμό έχοντας την αυταπάτη, όπως γράφει ο ίδιος, ότι εκπροσωπούσε την επαναστατική πτέρυγα του κινήματος. Ουσιαστικά όμως, όπως έλεγε ο ίδιος δεν υπήρξε ποτέ τροτσκιστής. Αυτό επιβεβαιώνεται από τις ιδέες και τη δράση της ομάδας που δημιούργησε κατά την διάρκεια της κατοχής με τους Δ. Βουρσούκη, Γ. Ταμτάκο, Κ. Καστοριάδη κ.ά, την Ο.Κ.Δ.Ε, η οποία υπήρξε η μοναδική επαναστατική διεθνιστική ομάδα κατά την διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου. Για την δράση τους αυτή κυνηγήθηκαν, συκοφαντήθηκαν και δολοφονήθηκαν από τους χίτες, τους χιτλερικούς και με ιδιαίτερο μένος από την σταλινική Ο.Π.Λ.Α. (βλ. το βιβλίο του Στίνα (Ε.Α.Μ. - Ε.Λ.Α.Σ - Ο.Π.Λ.Α.). Το 1947 αποχώρησε και τυπικά από τον τροτσκισμό και έκτοτε συνέβαλε με όλες του τις δυνάμεις στη διαύγηση των καινούργιων προβλημάτων που ορθώνονται μπροστά στην σύγχρονη επαναστατική θεωρία.

στη σελ. 6

Χίλιες φορές είναι πιο εύκολο

Χίλιες φορές είναι πιο εύκολο
απο την τρύπα μιας βελόνας να περάσετε
έναν ελέφαντα ή να φαρέφετε στο Γαλαξία
χίλιες φορές είναι πιο εύκολο
να σβήσετε τον ήλιο και,...
να φυλακίσετε τους ανέμους,
να πιείτε τη θάλασσα και,...
να κάμετε έναν χροκόδειλο να μιλήσει
χίλιες φορές είναι πιο εύκολο
απο το να σβήσετε τη λάμψη μιας ιδέας
με καταπίεση, ή να μας κάμετε
να ξεστρατίσουμε έστω και μια τρίχα
απο το δρόμο που διαλέξαμε.

Φαίνεται ότι η 17η Νοέμβρη και το Πολυτεχνείο έχουν γίνει η μοιραία μέρα και ο μοιραίος τόπος, όπου οι διαφορετικές μορφές διακυβέρνησης, κεφάλαιου και κράτους, επισφραγίζουν με το αίμα πολιτών τους στενούς δεσμούς που τους συνδέουν.

Το αποτρόπαιο κεφάλι στο Πολυτεχνείο έχει γίνει ο βωμός που πάνω του καταθέτουν στεφάνια, αποδειχτικά στοιχεία της συνεχιζόμενης κυριαρχίας τους, οι χθεσινοί, σημερινοί και αυριανοί δολοφόνοι της εξουσίας.

Χουντικοί - δεξιοί - σοσιαλιστές: το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον τους κοινό. Τα βαφτίσια αλλάζουν. Παρά τις διαφορετικές γλωσσικές παραλλαγές καθαρεύουσα - απλή καθαρεύουσα - ή δημοτική) λένε τα ίδια.

«Ολιγώτερον θα φάγωμεν... Δεν είναι καιρός δια να επιδιώξουμε τον ευδαιμονισμό... Πρέπει να περιορίσομεν την κατανάλωσιν επί ευδαιμονισμού και ζωή και να αυξήσομεν τας επενδύσεις».

(Γεωρ. Παπαδόπουλος)

στη σελ. 2

Ουδέν νεώτερον από το μέτωπο των ασφαλίτικων σκευωριών

Ενάμιση μήνας έχει περάσει, κι οι τέσσερεις, Κ. Σμυρναίος, Χριστοφ. Μαρίνος, Μάκης Μπουκοβάλας, Βαγγελιώ Βογιατζή εξακολουθούν να βρίσκονται προφυλακισμένοι, (η τελευταία με το μόλις, 9 μηνών, μωρό της). Στοιχεία λείπουν από την δικογραφία, όπως το «αποτύπωμα» του Μάκη Μπουκοβάλα, που «βρέθηκε» στην Καλαμάτα δεν έχει σταλεί ακόμα(!) στον ανακριτή αλλά με βάση το οποίο είναι προφυλακισμένος. Τους κρατούν σε διαφορετικές πτέρυγες για να μην έχουν επαφή μεταξύ τους, ενώ ο διευθυντής πραινοφρουράς, Παπαδογούλας, κάνει τα αδύνατα δυνατά να περιορίσει την επαφή τους με έξω, και ειδικά στον Κλέαρχο Σμυρναίο δεν επιτρέπει στην αρραβωνιαστικιά του να τον δει γιατί «έτσι θέλει». Σκοπός τους η απομόνωση και το σπάσιμο νευρών. Όμως οι σύντροφοί μας δεν είναι μόνοι τους.

Ήδη κινητοποιήσεις, πρωτοβουλίες και επιτροπές φίλων και συντρόφων τους ετοιμάζονται και απαιτούν την απελευθέρωσή τους.

11/11/87

Πολυτεχνείο '73... '80... '85... Η Γραμμή του Αίματος

«Ελληνίδες και Έλληνες... πρέπει να σφίξουμε το ζωνάρι».
(Κων. Καραμανλής)
«Ήπια λιτότητα... Δεν μπορούμε να καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε... Χρειάζονται επενδύσεις και σκληρός αγώνας απ' όλους μας...»
(Ανδρέας Παπανδρέου)

Ο Τρίτης έρχεται να ενώσει το παλιό (Χούντα) με το νέο (Εθνικοσοσιαλισμός) και με το «παχύ έντερο των φοιτητών».
Εφτά χρόνια βασάνιζε, φυλάκιζε, δολοφονούσε η Χούντα.
Οχτώ χρόνια βασάνιζε, φυλάκιζε, δολοφονούσε η Νέα Δημοκρατία.

Έξη χρόνια βασάνιζε, φυλάκιζε, δολοφονεί το ΠΑΣΟΚ.
Και βέβαια τους δολοφόνους και βασανιστές της Χούντας έθρεψε και γαλούχησε η αντικομμουνιστική δημοκρατία των Κ. Καραμανλή και Γ. Παπανδρέου των χρόνων του '60.
Σήμερα, που οι κομμουνιστές αναπαύονται στο μαυσωλείο «Σπίτι του λαού» και στις βο(υ)λευτικές πολυθρόνες, οι αναρχικοί και η εξεγερμένη νεολαία ανακηρύσσονται (και είναι) οι εχθροί του κυρίαρχου καταπιεστικού και εκμεταλλευτικού συστήματος. Και πάνω τους, για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για την διαλεκτική σχέση του παρόντος με το παρελθόν συνεχίζουν οι ίδιοι υπερασπιστές της Ασφάλειας του Κράτους.

Προσωποποίηση αυτής της συνέχειας ο Νίκος Σουλιάτης, αστυνομικός υποδιευθυντής, στον δωδέκατο όροφο της Κρατικής Ασφάλειας. Επιτελικός χειριστής της «τρομοκρατίας» και σύμβουλος του κομμουνιστοφάγου Α. Δροσογιάννη (η Ελλάδα ποτέ δε πεθαίνει!) αρχιβασανιστής της Χούντας, που δεν διώχτηκε, γιατί είχε περάσει η προθεσμία για να υποβληθεί μήνυση εναντίον του (Χαίρε, ω Χαίρε, Δικαιοσύνη!).

Τα ίδια όργανα χτες και σήμερα.
Η Αστυνομία ο ένας μοχλός του Τρομοκράτους — όταν αποτύχει — Πολυτεχνείο '73, ο εξεγερμένος λαός την κατατρόπωσε —

κατεβαίνουν τα τάνκς — υπάρχει και γιαυτό ειδική συνταγματική μνεία.

Η διαφωνία των δημοκρατών με τους χουντικούς υπάρχει γιατί οι δεύτεροι δεν παίρνουν την σύμφωνη γνώμη των πρώτων και το '67 αυτοί θεωρούσαν ότι δεν χρειαζόνταν σ' αυτή την περίπτωση τα τάνκς. Διαφωνία λοιπόν ως προς την στιγμή χρήσης του «στρατεύματος».

Πέρσι, την μέρα του Πολυτεχνείου οι ειδικές μονάδες καταδρομών «πληροφορήθηκαν» ότι Αναρχικοί κατέλαβαν την Αθήνα και πήραν εντολή να ετοιμαστούν για επίθεση εναντίον τους! Ήταν μια συνηθισμένη άσκηση, πούδειχνει, όμως το στόχο του Κράτους σήμερα. Το '85 μετά την δολοφονία του Καλτζέζα ειδικές μονάδες του Στρατού επιτέθηκαν στο κατειλημένο Χημείο μαζί με τις ειδικές μονάδες της Αστυνομίας — Αστυνομία — Στρατός. Το '73 δολοφονούν αντάμα. Τα τελευταία χρόνια της δημοκρατίας, όπως και φέτος, καταθέτουν σταφάνια στο αίμα των θυμάτων τους. Και αν χρειαστεί θα το ξαναεπαναλάβουν, όπως τόσες φορές στα Πολυτεχνεία '80, '85 τόχουν κάνει.

Το χέρι του πολιτικού οδηγεί αυτή τη φορά το χέρι του μπάτσου ή του στρατοκράτη, του πολιτικού που βέβαια χτες μπορεί να φόραγε και τη στολή του στρατηγού (βλ. Α. Δροσογιάννη, Χαραλαμπίδου).

Τα χέρια των κρατιστών είναι βουτηγμένα στο αίμα. Κι αυτοί πάντα θα αναφωνούν υποκριτικά, σαν το χουντικό κθάρμα Λαδά, ότι έχουν «χέρια καθαρά».

Και η εκμετάλλευση και καταπίεση συνεχίζουν το δρόμο τους όπως και ο αγώνας των εξεγερμένων καταπιεζόμενων και εκμεταλλευόμενων.

Από τη μια οι κήρυκες της «κοινωνικής» τάξης, ασφάλειας, γαλήνης, μιζερίας και υποταγής και από την άλλη οι «προβοκάτορες» της εφιαλτικής κοινωνικής πραγματικότητας.

Οι «προβοκάτορες» του '73, του '80, του '85, του '86, του '87, του...

Οι «προβοκάτορες» της διχτατορίας του κεφάλαιου και του κράτους (χούντας - δημοκρατίας).

Οι «προβοκάτορες» του μοιράσματος της εξουσίας των οφισίων και του κορβανά.

Οι «προβοκάτορες» της καταναγκαστικής μισθωτής εργασίας, της πυρηνικής τεχνολογίας, του ανθρώπινου ελέγχου.

Το φετινό Πολυτεχνείο γίνεται μετά τη δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα και τις σκευωρίες ενάντια στους 4 συντρόφους μας, ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ, ΒΟΓΙΑΤΖΗ, ΣΜΥΡΝΑΙΟ, ΜΑΡΙΝΟ, πούχουν αγωνιστεί με διάφορους τρόπους ενάντια στη συνέχιση της καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Πραγματοποιείται μέσα σε ένα γενικό κλίμα καταλήψεων των Πανεπιστημίων, λαϊκών κινητοποιήσεων και γενικής λαϊκής δυσάρεσκας.

Σήμερα, εμείς οι Αναρχικοί θα τιμήσουμε τα Πολυτεχνεία του εξεγερτικού αγώνα και των οδοφραγμάτων γεμάτοι μίσος για το ΠΑΡΕΛΘΟΝ, το ΠΑΡΟΝ και το ΜΕΛΛΟΝ των λακέδων του κεφάλαιου και του κράτους.

Γιατί:

«Εμείς έχουμε ακόμα καθαρές συνειδήσεις για να αντιμετωπίσουμε τα όπλα».

Γιατί:

Είμαστε ερωτευμένοι με την ζωή και τον ΑΝΘΡΩΠΟ.

Γιατί:

Το μέλλον μας ανήκει.

Ένα, δύο, τρία... πολλά Πολυτεχνεία

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 4 ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΑΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ.

ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ — ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ — ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ και ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ και η ΕΞΟΥΣΙΑ.

ΑΝΑΡΧΙΑ

Ένωση Αναρχικών Αθήνας

Να οργανώσουμε με συνέχεια και συνέπεια τους αντικαπιταλιστικούς - αντικρατικούς αγώνες μας. ΕΔΩ και ΤΩΡΑ.

Καλούμε όλους τους συντρόφους και φίλους στο Πολυτεχνείο και στις τρεις μέρες, για αλληλεγγύη στους 4 συντρόφους και καταγγελίας των δολοφονιών του Κράτους.

Ένα, δύο, τρία ... πολλα πολυτεχνεία

Νοέμβριος του 1973: παλαϊκός ξεσηκωμός, με επίκεντρο το Πολυτεχνείο, ενώ έχουν προηγηθεί διάφορα άλλα γεγονότα, όπως αυτά της Νομικής για την ανατροπή όχι μόνο της χούντας, αλλά και του καπιταλιστικού καθεστώτος.

Όλοι χωρίς εξαίρεση, κόμματα και πολιτικοί, με πρωτοπόρα την φοιτητική παράταξη αντί - ΕΦΕΕ (ΚΚΕ) προσπάθησαν να περιορίσουν τον αγώνα σε καθαρά φοιτητικά αιτήματα. Παζάρεψαν με τους συνταγματάρχες τον εκδημοκρατισμό του καθεστώτος και την μετάβαση αργά - αργά σε ένα αυταρχικό κοινοβουλευτικό καθεστώς.

Οι αναρχικοί που δρούσαν τότε, αλλά και άλλοι αγωνιστές, προσπάθησαν να καταγγείλουν όλες αυτές τις συναλλαγές με την εξουσία και να τοποθετήσουν άλλα ζητήματα, όπως το ξεπεράσμα του αγώνα από τα φοιτητικά συνδικαλιστικά και αντιφασιστικά αιτήματα, στην συνολική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και του κράτους. Στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων μέσα στο Πολυτεχνείο προσπάθησαν να προωθήσουν αντιεξουσιαστικές αντιλήψεις και πρακτικές (άμεση δημοκρατία κ.ά.)

Όλες όμως αυτές οι απόψεις και πρακτικές τσακίστηκαν κάτω από την αντι-ΕΦΕΕ και την ωμή καταστολή του κράτους. Οι αγώνες του λαού τότε και η εξέγερσή του, αν και χωρίς να έχουν τα κατάλληλα μέσα για να αντιμετωπιστούν τα όργανα καταστολής, απέδειξαν ότι είχαν ξεπεράσει κατά πολύ τα γελοία αιτήματα και τις απόψεις των κομμάτων.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, με τις προσπάθειες του λαού για καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, σπασίμο και κάψιμο τραπεζών, σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία και το στρατό, έδινε ξεκάθαρα πια το μήνυμά της στο κράτος και τα κόμματα. Αλλά ότι δε μπορούν να ελέγξουν και να καταστείλουν με την ωμή βία προσπαθούν να το αφομοιώσουν αφαιρώντας τον επαναστατικό χαρακτήρα του και τις δυναμικές μορφές δράσης που χρησιμοποιεί.

Έτσι, μετά την πτώση της χούντας στην Καραμανλική περίοδο, τα κόμματα και το κράτος «τιμούσαν» του «ήρωες του

Πολυτεχνείου» με στεφάνια και λόγους, ενώ τα σουβλάκια και τα σημάδια με το «17 Νοέμβρη» κ.λπ. πουλιώνταν δίπλα τους.

Τα επεισόδια, οι συγκρούσεις με την αστυνομία και οι πολιτικές αντιπαραθέσεις έμπαιναν πια στο επίπεδο του αν θα κάνουμε ή όχι πορεία στην Αμερικανική πρεσβεία. Μερικά κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (ΕΚΚΕ, ΚΚΕ-μ, τροτσκιστές κ.λπ.) ακολούθησαν διάφορες πολιτικές πρακτικές πάνω σ' αυτό το θέμα για να μπορέσουν να αυξήσουν τις κομματικές τους δυνάμεις.

Το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ κατά κανόνα υπάκουαν πάντα στις αποφάσεις του κράτους για την απαγόρευση της πορείας στην Αμερικανική πρεσβεία επικαλούμενα όπως πάντα προβοκάτορες, σχέδια της αντιδράσης για το χτύπημα του λαϊκού κινήματος κ.λπ.

Πολυτεχνείο 1980

Από το 1978 και μετά, παρατηρείται μια πτώση των κομματικών δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς αλλά και των «επίσημων» κομματικών νεολαίων με συνέπεια τον απεγκλωβισμό ενός μεγάλου αριθμού φοιτητών και νεολαίων από τις παραδοσιακές μορφές οργάνωσης και δράσης. Εμφανίζονται οι αυτόνομοι και η οργάνωση Ρήγας Φεραίος Β' Πανελλαδική (διάσπαση του Ρήγα Φεραίου).

Οι αντιεξουσιαστικές απόψεις κερδίζουν έδαφος αλλά υπάρχει θολούρα και συνοθύλευμα απόψεων σχετικά με τις μορφές οργάνωσης, δράσης, επαναστατικής προοπτικής. Με αφορμή το νόμο 815 για τα πανεπιστήμια γίνονται οι καταλήψεις των σχολών τον χειμώνα του 1979, χωρίς την συμμετοχή των επίσημων πολιτικών παρατάξεων.

Αργότερα καπελώνονται και καταστέλλονται από αυτές και όλοι θα θυμούνται τον περιβήτο Κνίτη Μαλάμη και την επέμβαση των ΚΝΑΤ στο Χημείο.

Στο Πολυτεχνείο του 1979 γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα στον αντιεξουσιαστικό χώρο και τους Κνίτες.

Το Πολυτεχνείο του 1980 είναι η τελευταία ευκαιρία των παραδοσιακών αριστεριστικών οργανώσεων να διατηρήσουν τις

δυνάμεις τους και να περιορίσουν την διαρροή των μελών τους. Αυτός είναι ο λόγος που παρά την ρητή απαγόρευση της πορείας στην Αμερικανική πρεσβεία είναι αποφασισμένοι να την πραγματοποιήσουν.

Το κράτος τρομοκρατημένο από τα γεγονότα όλης της χρονιάς (καταλήψεις, συγκρούσεις με την αστυνομία, μη χειραγώγηση του κόσμου από το ΠΑΣΟΚ και τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αριστεράς) είναι αποφασισμένο να χτυπήσει αμείλικτα, έχοντας την συναίνεση και την βοήθεια όλων των κομμάτων, τα οποία δέχονται την υπαγόρευση του κράτους για το σταμάτημα της πορείας στην Βουλή.

Αναρχικοί, αυτόνομοι, εξαγριωμένοι νεολαίοι, συγκροτούν το μεγαλύτερο μέχρι τώρα μπλοκ πίσω από τους αριστεριστές, αποφασισμένοι όχι να φτάσουν στην Αμερικανική πρεσβεία αλλά να βγάλουν το ταξι-

δέχεται σφαίρα στο στήθος, κάποιος άλλος σύντροφος στον γλουτό, ενώ οι τραυματίες από τον πετροπόλεμο είναι αρκετοί.

Αργότερα μαθαίνονται τα νέα για τους δύο νεκρούς, Κουμή και Κανελλοπούλου, από τα ρόπαλα των δολοφόνων - μπάτσων.

Γίνονται απόπειρες για γενικές συνελεύσεις, όπου σε μία από αυτές αποφασίζεται παραμονή στο χώρο του Πολυτεχνείου και κάλεσμα σε συγκέντρωση την επόμενη μέρα. Όμως όταν οι μπάτσοι υποχωρούν, αρλικά, έχοντας την συναίνεση της διπλωματίας των κομμάτων με προτροπές για την πάταξη των προβοκατόρων και των φασιστικών στοιχείων και την με κάθε τρόπο διατήρηση της δημόσιας τάξης, ενώ οι δύο νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες, δεν αναφέρονται καθόλου. Μόνο το ΚΚΕ (εσ) δείχνει κάποια «ευαισθησία». Το πρωί οι Κνίτες και οι Πασοκίτες, εισβάλλουν στο

κό και κοινωνικό τους μίσος, όπου και όπως μπορούν.

Επικρατεί γενικά κομφούζιο. Δίνονται ραντεβού στα Προπύλαια. Άλλοι τρέχουν στα Χαυτεία. Στην πορεία δεν υπάρχει καμμία οργανωτική συγκρότηση, παρά μόνο ξύλα στα χέρια όλων. Με το χτύπημα της αστυνομίας, ο κόσμος αντιστέκεται όπως μπορεί, εφ' όσον δεν υπάρχουν καμμία οργανωμένα στρατιωτικά με ξύλα στα χέρια, που διαλύουν τον κόσμο.

Πραγματοποιείται συνέλευση στο Χημείο, όπου οι αριστεριστές βλέποντας ότι τα σχέδια τους έχουν αποτύχει και ότι τα γεγονότα τους έχουν ξεπεράσει, τρομοκρατημένοι από τις απειλές του κράτους με κατηγορίες για ηθικές αυτουργίες και από

Πολυτεχνείο και πετούν έξω τον κόσμο, που έχει παραμείνει, ενώ σε όλες τις σχολές οι Κνίτες αναρτούν πανώ με το σύνθημα «έξω οι φασίστες από τις σχολές».

Το απόγευμα γίνεται συγκέντρωση έξω από το Πολυτεχνείο και προσπάθεια ανακατάληψης του χώρου. Δίνονται μάχες όταν εμφανίζονται τρία σώματα Κνιτών οργανωμένα στρατιωτικά με ξύλα στα χέρια, που διαλύουν τον κόσμο.

Πραγματοποιείται συνέλευση στο Χημείο, όπου οι αριστεριστές βλέποντας ότι τα σχέδια τους έχουν αποτύχει και ότι τα γεγονότα τους έχουν ξεπεράσει, τρομοκρατημένοι από τις απειλές του κράτους με κατηγορίες για ηθικές αυτουργίες και από

την καταστολή κατηγορούν τους αναρχικούς, σαν υπεύθυνους για την κατάσταση που δημιουργήθηκε και θάβουν κι αυτοί τους νεκρούς κάτω από τις σπασμένες βιτρίνες.

Αποχωρούν, κλείνουν τα γραφεία τους και από τότε χρονολογείται η οργανωτική τους διάλυση και η πολιτική τους ανυπαρξία. (εξαίρεση η ΡΗΞΗ παρόλο που δεν έχουν διαφορετικές απόψεις πάνω στο θέμα). Οι αναρχικοί, αυτόνομοι και νεολαίοι που παραμένουν είναι αδύναμοι κι αυτοί να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, να συντονιστούν, να εξηγήσουν την πρακτική τους και να την βγάλουν στον κόσμο.

Πραγματοποιούν μόνο μια πορεία από το Χημείο προς τα Προπύλαια μέχρι το Πολυτεχνείο, το οποίο είναι ακόμα στα χέρια των Κνιτών.

Καμιά, λοιπόν, ουσιαστική απάντηση δεν δίνεται σ' αυτήν την αποφασιστική για το κίνημα περίοδο.

Πολυτεχνείο 1985

Τα επόμενα χρόνια, με το ΠΑΣΟΚ αυτή τη φορά στην εξουσία, λίγα άτομα από τον αντιεξουσιαστικό χώρο στην επέτειο του Πολυτεχνείου περιορίζονται στο να ακολουθούν την πορεία στην αμερικανική πρεσβεία, να σπάνε μερικές βιτρίνες ή να είναι θεατές. Το Πολυτεχνείο του 1985 είναι οριακό. Μετά τη πορεία, αφού οι σύντροφοι κάνουν επίθεση στα γραφεία των αερογραμμών της Νότιας Αφρικής και σπάζουν τις βιτρίνες του Χίλτον, στα Εξάρχεια σε επεισόδια με μπάτσους, ο μπάτσος Μελίστας δολοφονεί τον 15χρονο Μιχάλη Καλτζέζα πυροβολώντας τον πισώπλατα. Αρκετοί σύντροφοι αντιδρούν άμεσα καταλαμβάνοντας το Χημείο αποφασισμένοι να το κρατήσουν με κάθε τρόπο και να καταγγείλουν την δολοφονία του Μιχάλη και την καταστολή απέναντί στους αναρχικούς, αλλά και σε ευρύτερους κοινωνικούς χώρους. Την άλλη μέρα το κράτος χρησιμοποιώντας όλα τα όργανα καταστολής ακόμα και στρατό, εισβάλλει στο Χημείο και συλλαμβάνει τους συντρόφους ξυλοκοπώντας τους άγρια.

Από το μεσημέρι πολύς κόσμος μαζεύεται στο Πολυτεχνείο κλείνοντας την Στουρνάρα. Όμως πάνω από το νεκρό σώμα του Μιχάλη σκύβουν με ενδιαφέρον όλοι οι νεκρόφιλοι αριστεριστές. Εμφανίζονται ακόμα κι αυτοί που είχαμε να δούμε από το 80 και αποφασίζουν κατάληψη του Πολυτεχνείου. Οι αντιεξουσιαστές, αναρχικοί και νεολαίοι, όπως και λίγοι αριστεριστές κάνουν πορεία. Σπάζονται όλες οι τράπεζες στο πέρασμα της πορείας στην Σταδίου μέχρι το ύψος της Α-στυνομικής διεύθυνσης, εκεί η πορεία δέχεται επίθεση μιας διμοιρίας ΜΑΤ. Η πορεία μεγάλη αριθμητικά και πολύ δυναμική, όπου κυριαρχούσε ο αυθορμητισμός και η συναισθηματική φόρτιση χωρίς κάποια μίνιμουμ οργανωτικότητα, διαλύθηκε εύκολα. Ο κόσμος υποχωρώντας φτάνει στο Πολυτεχνείο. Όλοι σχεδόν οι δρόμοι εκτός από ψηλά στην Πατησίων κλείνονται από οδοφράγματα. Οι αριστεριστές κλεισμένοι μέσα κάνουν συνέλευση «προσπαθώντας να εκτιμήσουν τα γεγονότα και να συνδέσουν την συγκεκριμένη κατάσταση με την γενικότερη κοινωνική πραγματικότητα».

Εξω οι μάχες των αναρχικών, πλήθους, νεολαίων και εξεγερμένων προλετάρων με τους μπάτσους, τους φασίστες και τους «αγανακτισμένους» πολίτες μαίνονται. Το σοσιαλιστικό κράτος χρησιμοποιεί πυροσβεστικές και κάποια στιγμή αναγκάζει όλον τον κόσμο να κλείσει μέσα στο Πολυτεχνείο χρησιμοποιώντας βροχή δακρυγόνων.

Εμφανίζονται αúρες. Παλιοί αγωνιστές που συμμετείχαν στην εξέγερση του '73 συγκρίνοντας τα γεγονότα με αυτά που συμβαίνουν 12 χρόνια μετά, δεν βρίσκουν μεγάλες διαφορές όσον αφορά την καταστολή.

Μέχρι το πρωί συνεχίζονται οι μάχες, ενώ γύρω στις 8, φασίστες προσπαθούν να μπουν μέσα αλλά αντιμετωπίζονται αποτελεσματικά. Αργότερα, αρκετός κόσμος κουρασμένος φεύγει, ενώ οι αριστεριστές στην απογευματινή τους συνέλευση αποφασίζουν την λήξη της κατάληψης, ρίχνοντας πάλι όλα τα βάρη στους αναρχικούς για την αποτυχία της αποτελεσματικής απάντησης στην καταστολή του κράτους.

στη σελ. 6

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ στα ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

«Θάνατος 67005 φοιτητές, που θα γίνουν διευθυντές»

Τον τελευταίο καιρό, γίνεται πολύ συζήτηση, σχετικά με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις, σε όλη την Ελλάδα.

Το σημαντικό στην όλη κατάσταση, είναι το ότι, ίσως για πρώτη φορά, μετά από αρκετά χρόνια, οι φοιτητές αρνήθηκαν τη διαστρεβλωτική μεσολάβηση του κράτους και των γραφειοκρατών, που καταγγέλλθηκαν σε γενικευμένη κλίμακα.

Αρνήθηκαν να συμμετέχουν στο ξεπούλημα των αγώνων τους, από τους συνδικαλιστές γραφειοκράτες.

Τα συνθήματα «ΚΝΕ - ΠΑΣΟΚ πουλάνε τους αγώνες» και «Πουλημένη ΕΦΕΕ» είναι ανεξίτηλα γραμμένα στη συνείδηση όλο και περισσότερων απόρων.

Οι καταλήψεις πραγματοποιήθηκαν από ένα αυθόρμητο κίνημα, που έχει αρχίσει να αρνείται την ιδεολογία της πολιτικής και την πολιτική της ιδεολογίας.

Στις καταλήψεις του Χημικού,

κού, της Αρχιτεκτονικής, των πολιτικών μηχανικών και των ηλεκτρολόγων, πετάνε στα σκουπίδια τους ηλίθιους των κομματικών γραφείων και επίδοξους χειραγωγούς του «κινήματος».

Σε ορισμένες περιπτώσεις, φάνηκε καθαρά, πως το «κίνημα» των καταλήψεων, μπορεί να αυτοοργανωθεί και να επεκταθεί, ενάντια στους συνδικαλιστές μπάτσους της Πανσπουδαστικής.

Φυσικά, όσο έντονα νιώσαμε την παρουσία στις καταλήψεις των ανένταχτων σε κόμματα και κομματικές γραμμές ατόμων, άλλο τόσο, και ίσως περισσότερο, ξανανιώσαμε τους μπάτσους της Πανσπουδαστικής.

Η Πανσπουδαστική θέλοντας να διατηρήσει τις κινητοποιήσεις σε εκτονωτικά πλαίσια, της συμφωνίας Παπανδρέου - Φλωράκη για απλή αναλογική, βιάζεται να ξεπουλήσει τον αγώνα των φοιτητών και να τον εξαργυρώσει μια ώρα

αρχίτερα, στην πασαρέλα της πολιτικής.

Εκτονωτικές «καταλήψεις» με άδεια εισαγγελέα, (!!!) και με «ελεγχόμενη αναταραχή» στους δρόμους της Αθήνας και μπροστά στο Υπουργείο Παιδείας, ήταν η «επαναστατικότητα» της ΚΝΕ. Φυσικά η προσπάθεια όλων των κομμάτων, επικεντρώθηκε στην εκτόνωση, στην αποκλιμάκωση του αγώνα και τον εγκλωβισμό του σε καθαρά συντεχνιακά ζητήματα, στους τοίχους του Πανεπιστημίου. Η τύχη αυτού που λέγεται φοιτητικό «κίνημα» καταλήψεων, θα κριθεί στο κατά πόσο θα αμυνθούν και θα απορριψούν οι φοιτητές τα κάθε κομματικά σχέδια.

Μια κατάληψη μπορεί να σημαίνει πολλά, αλλά μπορεί να μην σημαίνει και τίποτα.

Αυτό που καθορίζει την τύχη της, εκτός των άλλων, είναι αν υπάρχει ένα επαναστατικό περιεχόμενο, μια επαναστατική προοπτική. Ένα φοιτητικό

«κίνημα» καταλήψεων που δεν μπορεί να επεκταθεί έξω από το Πανεπιστήμιο και αφού παραμένει φοιτητική υπόθεση, τις περισσότερες φορές, δεν σημαίνει τίποτα.

Αν δεν ξεφύγει το λεγόμενο φοιτητικό «κίνημα» από τα συντεχνιακά, οικονομίστικα αιτήματά του, είναι καλύτερα οι φοιτητές που θέλουν να κρατούν το ρόλο τους, δηλαδή το ρόλο του ηλίθιου, να γυρίσουν σπίτι τους. Να σταματήσουν τις ανιαρές και πληκτικές πορείες τους, να μην μας κόβουν και τα λεωφορεία για μαλακίες. Η στάση μας, σαν αναρχικοί που συμμετέχουμε στις φοιτητικές κινητοποιήσεις, θα είναι ξεκάθαρη.

Η άρνηση του ρόλου του φοιτητή θα είναι η αρχή.

Η αποστεγανοποίηση των αγώνων και η σύνδεσή του με άλλους κοινωνικούς χώρους, με προοπτική την πάλη ενάντια στο Κράτος και το Κεφάλαιο, θα είναι η δική μας επιλογή.

Η γραμμή του αίματος και των σκευωριών

- Δέκα χρόνια από τη δολοφονία των μελών της RAF στις φυλακές Σταχάιμ.
- Δέκα χρόνια από τη δολοφονία του Χρήστου Κασίμη, μέλους του ΕΛΑ, από τους ασφαλίτες Πλέσσα και Στεργίου, όταν αποπειράθηκε με συντρόφους του να πραγματοποιήσει ενέργεια διεθνιστικής αλληλεγγύης και διαμαρτυρίας για τις δολοφονίες των Γερμανών επαναστατών στην ΑΕΓ.
- Δέκα χρόνια από την σκευωρία ενάντια στον Γιάννη Σερίφη, εργάτη - συνδικαλιστή, τότε, στην ΑΕΓ.

Οι δολοφονίες των Γερμανών αγωνιστών παρουσιάστηκαν από το Γερμανικό κράτος σαν αυτοκτονίες και οι δολοφόνοι παρέμειναν άγνωστοι.

Η δολοφονία του Χρήστου Κασίμη, παρουσιάστηκε σαν αποτέλεσμα πυροβολισμού από την πλευρά των συντρόφων του (!!!). Οι δολοφόνοι του πήραν προαγωγή, ίσως γιατί κατόρθωσαν να διαφύγουν πληγωμένοι και τρέμοντας. Συνέχισαν να οπλοφορούν και να κυκλοφορούν ανάμεσά μας.

Ο Γιάννης Σερίφης έμεινε ένα χρόνο φυλακή και το πλατύ κίνημα συμπαράστασης, που δημιουργήθηκε, αχρήστευσε τη βρώμικη κρατική σκευωρία, που στηρίχτηκε στις μαρτυρίες των αυτουργών της δολοφονίας, Πλέσσα και Στεργίου.

Αυτά συνέβαιναν δέκα χρόνια πριν στην εποχή της «επάρτης δεξιάς».

Σήμερα, στην εποχή του «ευλογημένου σοσιαλισμού» μια γραμμή αίματος οδηγεί μετά δέκα χρόνια στην πρόσφατη δολοφονία του Μιχ. Πρέκα, που παραμένουν άγνωστοι οι δολοφόνοι του, κρυμμένοι πίσω από την απόρρητη έρευνα των ίδιων συνενόχων τους προϊσταμένων.

Δέκα χρόνια μετά συλλαμβάνονται οι Κλ. Σμυρνάιος και Χριστόφορος Μαρίνος γιατί τόλμησαν να πραγματώσουν την αλληλεγγύη τους στο διωκόμενο Μιχάλη και φορτώνονται ενέργειες και κατηγορίες.

Δέκα χρόνια μετά συλλαμβάνονται οι Μάκης Μπουκουβάλας και Βαγγελιώ Βογιατζή με κατασκευασμένες κατηγορίες και ανύπαρκτα στοιχεία.

Χρόνια ολόκληρα το κράτος αποδείχνει με αδιάφευστα στοιχεία ότι ξέρει να δολοφονεί με το ίδιο χέρι που κατασκευάζει ενόχους και στήνει σκευωρίες επιβεβαιώνοντας στο μυαλό των ανθρώπων ότι ΚΡΑΤΟΣ είναι η ΒΙΑ και ο ΤΡΟΜΟΣ αντάμα.

— Μήνες πριν μια Γερμανίδα αγωνίστρια, που ήταν προηγούμενα στη RAF, δήλωνε:

«Αν η εκτέλεση του προέδρου των Βιομηχανών Σλάγιερ, που ήταν μαζί καταδικασμένος σε θάνατο μετά τον πόλεμο και πήρε αμνησία λίγα χρόνια αργότερα, είχε πραγματοποιηθεί 25 χρόνια πίσω, οι εκτελεστές του θα ήταν ήρωες παρασημοφορημένοι. Σήμερα λέγονται «τρομοκράτες» και είναι καταδικασμένοι ισόβια ή δολοφονημένοι στα κελιά τους».

Στην Ελλάδα, ισχύει, ομοίως.

Ο Αλ. Παναγιώλης, ήρωας για την απόπειρα δολοφονίας του φασίστα Παπαδόπουλου.

Οι εκτελεστές των Μάλλιου, Μπάμπαλη, βασανιστών της επιταγίας καταζητούνται ως τρομοκράτες.

Αλλοίμονο αν πέσουν στα νύχια του Κράτους, σήμερα.

Λίγα χρόνια πριν αν τόχαν κάνει, ίσως να μπορούσαν να γίνουν και υπουργοί της σοσιαλιστικής μας κυβέρνησης.

(Από το βιβλίο του Άλμπερτ Μέλσερ, «ΑΝΤΙΕΣΩΣ ΔΙΚΩΣ ΣΥΝΟΡΑ» Το Επαναστατικό Κίνημα στην Ευρώπη (1946-1976). Εκδ. Ελευθέρας Τύπος)

Παράνομες συλλήψεις, ποινές εκφοβισμού, διώξεις απ' την αστυνομία, εκβίασμός και πιέσεις από μέρους των εισαγγελέων... Η νομιμότητα γίνεται ένα φετίχ, όταν εκείνοι που επιμένουν σ' αυτή παραβλέπουν το γεγονός ότι τα τηλέφωνα «αγριδεύονται» νόμιμα, η αλληλογραφία ελέγχεται νόμιμα, οι γειτόνισες ανακρίνονται νόμιμα, οι καταδότες πληρώνονται νόμιμα. Η οργάνωση της πολιτικής δουλειάς, αν δε θέλουμε να είναι πάντοτε μέσα στη λαβίδα της πολιτικής αστυνομίας, πρέπει να είναι νόμιμη και σύμφωνα με το νόμο... οι συνθήκες της νομιμότητας διαμέσου της ενεργητικής αντίστασης αλλάζουν αναγκαστικά κι επομένως είναι απαραίτητο να χρησιμοποιείται η νομιμότητα τόσο για τον πολιτικό αγώνα όσο και για την οργάνωση της παρανομίας κι είναι λάθος να περιμένουμε την κήρυξη μας εκτός νόμου απ' το σύστημα, σα χτύπημα της μοίρας, γιατί η παρανομία δε σημαίνει τίποτα λιγότερο απ' τη συντριβή σου απ' το σύστημα.

Κάθε ομοιότητα με την σημερινή κατάσταση στην Ελλάδα των Πασοκιστών, που περιγράφεται στο μανιφέστο της RAF, οφείλεται στην ύπαρξη κεφάλαιου και κράτους.

ΑΝΤΙΕΣΩΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΑΝΩ ΠΑΤΗΣΙΩΝ.

ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ

Από τις δυναμικές διαδηλώσεις στην ένοπλη διαδήλωση.

Στις 4 Νοέμβρη, καλείται συγκεντρωση-διαδήλωση για να τιμηθεί η 30η κινητοποίηση ενάντια στην επέκταση του αεροδρομίου της πόλης με νέο αεροδιάδρομο, που 'χει προκαλέσει έντονες διαμαρτυρίες και δυναμικές ενέργειες (μπούκοτάζ, αποκλεισμούς, συγκρούσεις με την αστυνομία) από τους κατοίκους της περιοχής.

Διακόσιοι διαδηλωτές συγκεντρώνονται στο κάλεσμα της ομάδας ενάντια στον αεροδιάδρομο και επειδή πολλοί απ' αυτούς φορούν μάσκες και μαντήλια, η ειδική «αντιτρομοκρατική» μονάδα των Γερμανών μπάτσων (αντίστοιχη με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

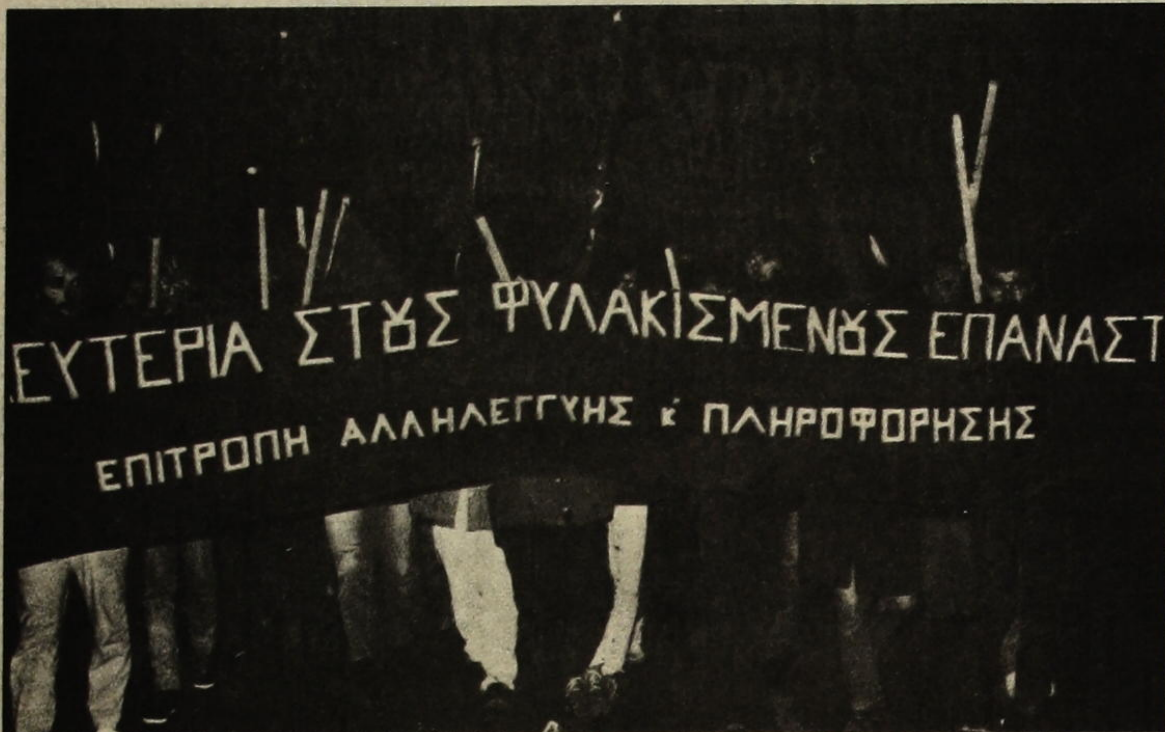
Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

σωπο σε διαδήλωση θεωρείται τρομοκρατική(!) ενέργεια και τιμωρείται από τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο με πολύχρονες φυλακίσεις). Ενώ, λοιπόν, πλησιάζει την πρώτη αλυσίδα των διαδηλωτών, αυτοί βγάζουν πιστόλια και ρίχνουν. Οι μπάτσοι της ειδικής μονάδας καθώς και οι υπόλοιποι τριγύρω διαλύονται έντρομοι και ξεφνιασμένοι από το αναπάντεχο γεγονός, αφήνοντας πίσω 11 δικούς τους. Δυο νεκρούς και 9 τραυματίες, από τους οποίους ο ένας πεθαίνει τις επόμενες μέρες.

Οι διαδηλωτές κατορθώνουν να διαφύγουν χωρίς καμιά απώλεια.

Επακολουθούν έρευνες και συλλογή με την ελληνική ΕΚΑΜ) πλησιάζει τη διαδήλωση για να τους συλλάβει. (Στη Γερμανία το να 'χει κάποιος καλυμμένο πρό-

Συγκέντρωση: καταγγελίας της δολοφονίας του Μ. Πρέκα και Αλληλεγγύης στους 4 κρατούμενους

Η επιτροπή πληροφόρησης και αλληλεγγύης.

Η επιτροπή συγκροτήθηκε αμέσως μετά την αιματηρή συμπλοκή της Καλογρέζας με την δολοφονία του Μ. Πρέκα και την σύλληψη των τεσσάρων συντρόφων μας.

Επιδίωξη της είναι: Να πληροφορήσει την κοινή γνώμη για τις πραγματικές προθέσεις της κρατικής εξουσίας.

— Να ανασκευάσει τα προκατασκευασμένα σενάρια των κατασταλτικών μηχανισμών.

— Να επισημάνει τον κίνδυνο που ενυπάρχει στην κρατική προσπάθεια ποινικοποίησης της πολιτικής δράσης. Μια ποινικοποίηση που μ' αφετηρία τον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο επεκτείνεται σ' οποιοδήποτε αντιστέκεται ή απλά αμφισβητεί την επικράτηση του κυρίαρχου μοντέλου.

— Να ευαισθητοποιήσει όσους δεν αποδέχονται αργίσι τις κυβερνητικές ερμηνείες σχετικά με την δράση των συντρόφων μας.

— Να καταγγείλει την ενσυνείδητη αδιαφορία των δικαστικών αρχών που μπροστά στο αυταπόδεικτο κακούρηγμα που τελέσθηκε δημόσια, δηλ. την εν ψυχρώ δολοφονία του Μ. Πρέκα, φρόντισε να κρατήσει σιγή ιχθύος, και για αντίποδα να αφήνει ελεύθερο το πεδίο στην αστυνομική αυθαιρεσία να συνεχίζει τις αθρόες προσαγωγές υπόπτων την εξάσκηση σωματικής και ψυχολογικής βίας, και την προσωπική και κοινωνική συκοφάντησή τους.

— Να συμπαρασταθεί στους τέσσερις κρατούμενους συντρόφους μας με μια σειρά από δραστηριότητες και ν' απευθύνει κάλεσμα σε κάθε ευαισθητοποιημένο πολίτη να συμμετάσχει στην πρώτη εκδήλωση συμπαραστάσης και διαμαρτυρίας που θ' οργανώσει στα Προπύλαια ημέρα Πέμπτη, 5 Νοέμβρη.

— Το κράτος είναι ο μόνος Τρομο-κράτης.

— Η σιωπή είναι συνενοχή.

Για όποιον θέλει να ενισχύσει την επιτροπή έχει ανοιχτεί λογαριασμός στην Εθνική Τράπεζα με τον αριθμό 741959-7 υποκατάστημα Αγ. Παντελεήμονα.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

— Συνέλευση της Επιτροπής Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης γίνεται στη Νομική, κάθε Τρίτη στις 6 μ.μ.

Για άλλη μια φορά θα διασκεδάσαμε με τα κατορθώματα των δικωτικών αρχών του στρατηγού Δροσογιάννη, αν τα πράγματα σήμερα, δεν ήταν σοβαρά.

Πέρα απ' την εν ψυχρώ δολοφονία του Μ. Πρέκα (που θυμίζει τη δολοφονία του γιατρού Τσιρώνη), έχουμε τη μεθοδική κατασκευή «τρομοκρατών», κάτω απ' την πίεση να παρουσιάσουν μια επιτυχία, να αποσπάσουν την προσοχή του μέσου Έλληνα απ' τα ολοένα αξυνόμενα προβλήματα του, και να τον προετοιμάσουν να δεχτεί την ακόμα παραπέρα φασιστικοποίηση της κοινωνικής ζωής και την ποινικοποίηση κάθε αντίστασης.

Μιας και με τη μεθοδολογία που ακολουθείτε, ο καθένας μας θα μπορούσε να είναι στη θέση των συλληφθέντων, συμπαραστεκόμαστε στους διωκόμενους, καταδικάζουμε τόσο την αστυνομική καταστολή, όσο και τον εκφασισμό της κοινωνίας που την συνοδεύει και την εντείνει, και καταγγέλλουμε την κρατική τρομοκρατία και την καταπάτηση και των πιο στοιχειωδών ανθρωπίνων και πολιτικών δικαιωμάτων.

Ομάδα Ελλήνων Φοιτητών και Εργαζομένων Φραγκφούρτης

Την Πέμπτη 5 Νοέμβρη έγινε στα Προπύλαια η συγκέντρωση της Επιτροπής Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης. Διαβάστηκαν κείμενα που κατήγγειλαν την κρατική καταστολή και την σκευωρία ενάντια στους Κλέαρχο Σμυρναίο, Χριστόφορο Μαρτίνο, Γεράσιμο Μπουκουβάλα και Βαγγελιώ Βογιατζή. Διαβάστηκαν κείμενα συμπαραστάσης από την Ομάδα Ελλήνων Φοιτητών και Εργαζομένων της Φραγκφούρτης, που 'χε διοργανώσει εκεί συναυλία συμπαραστάσης, από την Επιτροπή Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης, από την Ένωση Αναρχικών, από το Αντιεξουσιαστικό Στέκι Α. Πατησίων, από την Πρωτοβουλία ενάντια στην Κρατική Καταστολή και από την Αναρχική Πρόταση ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία.

Επίσης στη συγκέντρωση μίλησαν εκπρόσωπος της Κίνησης Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων και ο αγωνιστής εργάτης Γιάννης Σερφής, που και αυτός είχε παλιότερα φυλακισθεί με τη γνωστή υπόθεση σκευωρίας εναντίον του.

Τέλος, διαβάστηκε κείμενο που έστειλαν από τις φυλακές οι σύντροφοι Κ. Σμυρναίος και Χ. Μαρτίνο (ολόκληρο το κείμενο έχει δημοσιευτεί στο 2ο φύλλο της ΑΝΑΡΧΙΑΣ) με τον τίτλο «το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά».

Μετά το τέλος της συγκέντρωσης έγινε από 500 περίπου άτομα, πορεία στο κέντρο της Αθήνας. Κυριάρχησαν τα συνθήματα: **ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ, ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΚΕΥΩΡΙΑ, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΚΕΥΩΡΙΑ, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ, ΦΑΣΙΣΤΑ, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ ΔΡΟΣΟΓΙΑΝΝΗ.**

Κρανοφόροι ακολουθούσαν καθ' όλη τη διάρκεια την πορεία, που κατάληξε στα Εξάρχεια, όπου η προκλητική παρουσία των ΜΑΤ, λίγο έλειψε να γίνει αφορμή επεισοδίων, που αποφεύχθηκαν με την απομάκρυνσή τους.

Αλληλεγγύη στους αναρχικούς κρατούμενους της Αθήνας της 1ης Οκτώβρη '87

Σαν σήμερα πριν από 10 χρόνια δολοφονήθηκαν στις φυλακές Σταυρού της Στουτγάρδης οι: Αντρέας Μπάσαντερ, Γιαν Καρλ Ράσπε, Γκούντρουν Ένελιν και τραυματίστηκε σοβαρά η Ίρμγκαρντ Μόλερ, όλοι τους μέλη της RAF. Τρεις βδομάδες αργότερα δολοφονήθηκε στο Σταντελχάιμ η Ίνγκριντ Σμλερτ. Την ίδια νύχτα (17/10) κατακρεουργήθηκε στο Μογκαντσίους της Σομαλίας από τους δολοφόνους της GS G9 η παλαιστινιακή ένοπλη ομάδα Matyr Italmeh. Των δολοφονιών είχε προηγηθεί η επιθετική δραστηριότητα της RAF του '77: η εκτέλεση του γενικού ομοσπονδιακού εισαγγελέα Buback, του διευθυντή της Τράπεζας Δρέσδης Ponto, η απόπειρα κατά της ομοσπονδιακής εισαγγελίας στην Καρλσρούη και η απαγωγή των προέδρων των εργοδοτών και διευθυντή της Γερμανικής Βιομηχανίας Martin Schleyer.

Η RAF ζητούσε την απελευθέρωση και διαφυγή 11 κρατούμενων μελών της σε μια χώρα της επιλογής τους με αντάλλαγμα τον Schleyer, που είχε ξεκινήσει τη σταδιοδρομία του σαν γουρούνι των Ες-Ες για να συνεχίσει — μ' άλλη μορφή αλλά με τον ίδιο σκοπό — σαν πρόεδρος του Συνδέσμου Γερμανών Εργοδοτών και του Συνδέσμου Γερμανών Βιομηχάνων καθώς και σαν πρόεδρος της εταιρείας Daimler-Benz. Στην επιχείρηση για την απελευθέρωση των κρατούμενων συνέβαλε και η παλαιστινιακή ομάδα Matyr Halmeh, καταλαμβάνοντας ένα αεροπλάνο της Lufthansa. Η τοπική σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση σε συνεννόηση με το αρχηγείο του ΝΑΤΟ κήρυξε τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, χρησιμοποίησε φανερά τους κρατούμενους σαν όμηρους κι αποφάσισε τελικά τη δολοφονία τους. Αυτό

ΕΥΝ ΣΤΗ ΣΕΛ 6

ΕΡΓΑ (= ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ) ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛ.ΑΣ

Είναι φανερό η τελευταία γενικευμένη προσπάθεια του κράτους-ΠΑΣΟΚ για αποτελεσματικότερη καταστολή. Πέρα από την καθημερινή παρουσία των ανεγκέφαλων ροπαλοφόρων (ΜΑΤ) και των εκπαιδευμένων μπράβων (ΜΕΑ) στους δρόμους, τις παρακολουθήσεις απ' τους ασφάλτες και τους χαφιέδες, το κόμμα του Παπανδρέου τείνοντας να ταυτιστεί απόλυτα με το κράτος και να εξασφαλίσει επ' αόριστον την εξουσία, έχει ήδη βάλει σ' εφαρμογή ένα σχέδιο «ιμπεριαλισμού προς τα μέσα», προς την κοινωνία. Μαζί με τις ταυτότητες ΕΚΑΜ, την αποβλάκωση που προωθούν τα Μ.Μ.Ε. τον κοινωνικό ρατσισμό απέναντι σε ομάδες ή μειονότητες, την προώθηση της ναζιστικής αρχής της συλλ. ευθύνης, την ανάπτυξη — προώθηση του κοιν. εκφασισμού, έχει γίνει μια φανερό και μια ουσιαστική μεταβολή στο χαρακτήρα της Ε.Λ.ΑΣ.

Ξεπερνώντας τον — φύσει και πράξει — χαρακτηρισμό «όργανα της τάξης» η Αστυνομία παίρνει στα χέρια της και άλλες εξουσίες από την απλή εποπτεία. Λειτουργεί σαν μέσο παρακολούθησης των πολιτών, παραβιάζοντας την ιδιωτική ζωή. Συλλαμβάνει όταν κρίνει εκείνη ότι κάποιος είναι ύποπτος, χρησιμοποιεί άβουλη βία για να αποσπάσει όποιες ομολογίες θέλει. Έχει αποκτήσει, δηλ., και εκτελεστικές έως δικαστικές εξουσίες (χαρακτηρισμοί στον τύπο, προεξοφλώντας καταδίκες). Εκτελεί, πια αποκάλυπτα, πολίτες χωρίς ενδοιασμούς (όχι ηθικούς γιατί αυτοί δεν υπήρχαν ποτέ, πολιτικοί ίσως) κάνει έρευνες σε σπίτια και συλλαμβάνει χρησιμοποιώντας όπλα, κατασκευάζει κατηγορίες και ενόχους και γενικά προωθεί ένα κλίμα τρομοκρατίας, διογκώνοντας έτσι την εικόνα του πανίσχυρου κράτους που ρίχνει τη σκιά του πάνω στις ζωές μας. Όλα αυτά με τις ευλογίες και την καθοδήγηση του κράτους-ΠΑΣΟΚ. Εκείνο από την πλευρά του αφού έδωσε ένα ορισμένο πεδίο στην Ε.Λ.ΑΣ. να δράσει (ακόμα κι αν παραβιάζεται το δικό τους ελαστικό δίκαιο) εθελουφεί έτοιμο πάντα να αποστείλει από πάνω του τις ευθύνες για τις «δραστηριότητες» της Ε.Λ.ΑΣ, επικαλούμενο κάποια «υπόλοιπα φασιστικών και χουντοβασιλικών στοιχείων» ή δηλώνοντας πλήρη άγνοια για τις «αυθαιρεσίες». Το συνηθισμένο

τέλος είναι η «τιμωρία» (κι αν γίνει κι αυτό) ενός εξλαστήριου «Θύματος» (= Θύτη). Το κράτος-ΠΑΣΟΚ μέσω της Ασφάλειας προωθεί επίσης, με τη βοήθεια πάντα των λακέδων επιστημόνων τεχνοκρατών, τη χαρτογράφηση του πληθυσμού. Προσπαθούν σε πρώτη φάση, να φτιάξουν ένα γενικό πλαίσιο, μια πλήρη εικόνα του «τρομοκρατή», ξεκινώντας από την εξωτερική εμφάνιση και συμπεριφορά και φτάνοντας μέχρι την ψυχροσύνησή του.

Έτσι ο οποιοσδήποτε με παρόμοια εξωτερικά χαρακτηριστικά, θεωρείται ιδιαίτερα ύποπτος (μια και όλοι οι άλλοι πολίτες είναι απλά ύποπτοι μέχρις αποδείξεως του αντιθέτου) και θα υποστεί ανάλογη μεταχείριση (έλεγχος, σύλληψη κλπ.). Μετά ακολουθεί η χαρτογράφηση του αναρχικού — αντιεξουσιαστικού χώρου. Μελετώνται οι πολιτικές τάσεις, οι αντιθέσεις, οι απόψεις, έτσι ώστε να είναι σε θέση η Ασφάλεια κάθε στιγμή να εντοπίζει και να συλλαμβάνει τα «ταραχοποιά στοιχεία», τους «τρομοκράτες». (Με τις πρόσφατες συλλήψεις, μετά τα γεγονότα της Καλογρέζας, σύντροφοι υποχρεώθηκαν να δώσουν γραπτή απάντηση σε ερωτήματα «περί τρομοκρατίας»). Έτσι όσοι αποποιούνται και αποκηρύσσουν την βίαιη αντιπαράθεση με το κράτος κατατάσσονται (προς το παρόν) στα «καλά και ήσυχα παιδιά» ενώ όλοι οι άλλοι θεωρούνται, αυτόματα, από την Ασφάλεια υποψήφιοι «τρομοκράτες» με τις γνωστές συνέπειες (παρακολουθήσεις, παγίδευση τηλεφώνων κλπ.). Τέλος η χαρτογράφηση γενικεύεται. Όλοι οι πολίτες κατατάσσονται σε κατηγορίες. Η Ασφάλεια αναλαμβάνει υπεύθυνα και με το δημοκρατικό ήθος που την διέπει στις μέρες του σοσιαλιστικού παραδείσου να καταπείσει, να καταστείλει, να χτυπήσει όσο πιο άγρια και αποτελεσματικά μπορεί όλα εκείνα τα στοιχεία της κοινωνίας που δεν λειτουργούν ευθυγραμμισμένα με την αστική αντίληψη «ζωής» που έχει θεμελιώσει το κράτος — ΠΑΣΟΚ.

Έτσι ελπίζουν οι δάτραχοι εξουσιαστές του ΠΑΣΟΚ ότι σε λίγο θα μπορούν να ελέγχουν απόλυτα την κοινωνία, όχι πια παραμονεύοντας τους «παραβάτες», αλλά εξαφανίζοντας την πιθανότητα να υπάρξουν έχοντας αποβλακώσει, αποχαυνώσει, τρομοκρατήσει και αλυσοδέσει τον πληθυσμό. Είναι όμως γελασμένοι. Ακόμη κι αν παρακολουθήσεις πυκνώνουν, ακόμα κι αν χτίζονται καινούργιες φυλακές και φυλάγονται καινούργιοι νόμοι για να τις γεμίσουν, ακόμα κι αν η σκία του κράτους και η αφορητή δυσοσμία του κίτρινου τύπου που το υπηρετεί βαθαίνει πάνω μας, εμείς θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για την κοινωνία της αυτοδιεύθυνσης ενάντια στους πλαστικοποιημένους θεομύθους-φυλακές. Δηλώνουμε την αμέριστη συμπαραστάσή μας στο καθεύον που αγωνίζεται ενάντια στη βαρβαρότητα του κράτους, υπερασπι-

Συνάνθρωποι,
Αυτές τις μέρες γίναμε θεατές της βίας των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους, από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης. Για μια ακόμη φορά το κράτος εντολοδόχος του κεφαλαίου και των αφεντικών είχε, με τη δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα δυο στόχους από τη μια να εξοντώσει όποια συνείδηση αντιτάσσεται στη σημερινή τάξη πραγμάτων, και από την άλλη, μέσα από το θέαμα που πρόσφερε από την τηλεόραση, να τρομοκρατήσει αλλά και να απομονώσει από κάθε κοινωνικό στοιχείο την πράξη τους, παρουσιάζοντάς τους σαν κοινούς εγκληματίες που επέλεξαν το παιχνίδι του «κλέφτη και αστυνόμου».

Οι ειδικές δυνάμεις φύλαξης του κεφαλαίου (ΕΚΑΜ - ΜΑΤ - ΜΕΑ) σε συνεργασία με το FBI για την αποτελεσματικότερη επίθεση του κεφαλαίου στην εργατική τάξη, εκτέλεσαν το Μιχάλη Πρέκα, συνέλαβαν τους Κλέαρχο Σμυρναίο και Χριστόφορο Μαρτίνο και προσήγαγαν στην Ασφάλεια 17 άτομα γιατί, αρνούμενοι τη λογική αυτής της κοινωνίας (τη λογική της εκμετάλλευσης ανθρώπου

από άνθρωπο, του ατομικισμού, της κομπίνας των εταιριών και της αντίληψης «ότι φάμε όλοι πούμε κι όλοι αρπάξομε ο κώλος μας»), αρνούμενοι να κληροδοτήσουν στα παιδιά τους μια χώρα, μια κοινωνία και ένα λαό αποχαυνωμένο από τον καταναλωτισμό, τον άκρατο ατομικισμό και τον στείρο μισητισμό, έχουν σαν όραμα — ανεξάρτητα από τον τρόπο δράσης που επέλεξαν — μια άλλη κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, τόσο του ατόμου προς την κοινωνία όσο και της κοινωνίας προς το άτομο. Μιας κοινωνίας χωρίς τάξεις και κράτος αυτοδιευθυνόμενη από τη βάση του λαού, τα κοινοτικά και εργατικά συμβούλια. Ο Μιχάλης Πρέκας, ο Κλέαρχος Σμυρναίος και ο Χριστόφορος Μαρτίνο, δεν είναι γέννημα της σελήνης, είναι μέλη της κοινωνίας και φορείς της νέας συνείδησης για την ανατροπή της σημερινής τάξης πραγμάτων και τη δημιουργία της νέας κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που είναι υπόθεση όλων μας.

Αναρχική Ομάδα Δραπετσώνας - Κερασσινίου
Αναρχοκομμουνιστικός Πύργος
Α. Λισίων

ζόμενοι το δικαίωμά του να επιλέγει ο ίδιος τον τρόπο αγώνα του.
ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ. ΤΙΜΗ ΣΤΟ ΜΙΧΑΗΛ ΠΡΕΚΑ. ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΟΥ.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΑΣΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΑΝΩ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

«Συλλογική ευθύνη» «Υπόθαλψη» και ο Χαφιεδισμός ως κοινωνικό λειτούργημα

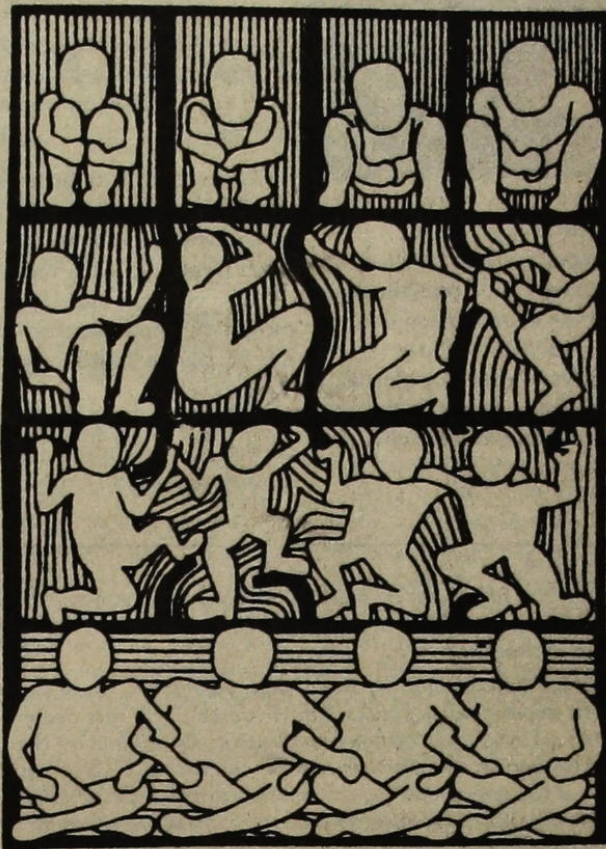
Η τρομοκρατική δράση των δικτατικών αρχών με αποκορύφωμα την δολοφονία του Μ. Πρέκα και τις διώξεις των τεσσάρων άλλων αγωνιστών επισφραγίζεται με την εφαρμογή της αρχής της «συλλογικής ευθύνης» σε βάρος δεκάδων άλλων ανθρώπων. Με εφαρμογή της «συλλογικής ευθύνης» η δίωξη δεν αφορά πλέον μόνον αυτόν που υποτίθεται ότι διέπραξε ένα αδίκημα αλλά αφορά και μια ολόκληρη σειρά από ανθρώπους που αποτελούν τον κοινωνικό περίγυρο του υποτιθέμενου δράστη. Έτσι όσοι έχουν μια οποιαδήποτε σχέση μ' αυτόν οι συγγενείς οι φίλοι, οι γνωστοί, οι ομοϊδεάτες, οι συνάδελφοι... είναι ήδη ένοχοι κι αυτοί με την σειρά τους ακριβώς για την σχέση τους με τον υποτιθέμενο δράστη. Ελέγχονται όλες οι πραγματικές ή υποτιθέμενες πλευρές αυτών των σχέσεων κι ανάλογα με τον χαρακτήρα της — για τον οποίο αποφαινεται η ασφάλεια σκευωρώντας κατά την συνήθεια της — θα πρέπει να ενοχοποιούνται και ν' αντιμετωπίζουν τις συνέπειες της ενοχής τους. Και οι συνέπειες της «συλλογικής ευθύνης» που όλοι είναι ένοχοι μέχρι να αποδείξουν την αθωότητά τους δεν είναι ούτε λίγες ούτε ασήμαντες. Οι άνθρωποι αυτοί παρακολουθούνται με κάθε μέσο, γίνονται εισβολές στα σπίτια τους και στους χώρους όπου σπιννάζουν, τα πράγματά τους γίνονται άνω κάτω ή μεταφέρονται στην ασφάλεια σαν «στοιχεία» αναφέρονται και διασύρονται επάνω στον τύπο και τελικά κατηγορούνται σαν συνένοχοι συλλαμβάνονται ή καταζητούνται. Έτσι δεν είναι πια υπερβολικό να πούμε ότι στην Ελλάδα σήμερα οι πολίτες δεν διώκονται μόνο για τις ιδέες τους αλλά και για τις πράξεις τους. Κι αυτό επειδή προφανώς δεν είναι πρακτικά δυνατό να εμποδίσουν έναν άνθρωπο έστω και καταζητούμενο να έχει ένα κάποιο κοινωνικό περίγυρο φίλων ή γνωστών που γνωρίζουν ή αγνοούν την πραγματική του ταυτότητα γι' αυτό και μεθοδεύουν την καταστολή αυτού του κοινωνικού περιγύρου και την αποδυνάμωση κάθε ιδέας για κοινωνική αλληλεγγύη. Η δυναμική μάλιστα αυτής της αρχής είναι και απεριόριστη αφού εύκολα στα θύματά της συμπεριλαμβάνεται ο φίλος του φίλου, ο άγνωστος του γνωστού και πάει λέγοντας.

Στα πλαίσια αυτής της ναζιστικής αρχής της συλλογικής ευθύνης ο νόμος περί «υπόθαλψης» που ως τώρα ήταν ουσιαστικά ανενεργός βρυκολάκισε και τέθηκε εκ νέου σε εφαρμογή για ν' αποθαρρύνει την ιδέα της κοινωνικής αλληλεγγύης να συμβάλει στο κλίμα της αυτοπύρωσης των καταζητούμενων και για να την ιδέα της κατάδοσης.

Ήδη μια ευρύτατη χρήση του νόμου περί υπόθαλψης έγινε στην «υπόθεση Ρωχάμη» στην δικογραφία της οπρίας εμπλέκονται περίπου πενήντα άνθρωποι κυρίως συγγενείς των συγκρατούμενων του Ρωχάμη επειδή συναντήθηκε μαζί τους.

Την συνέχεια της εφαρμογής της «συλλογικής ευθύνης» και του νόμου περί «υπόθαλψης» την αντιμετωπίζουμε στην υπόθεση του δολοφονημένου Πρέκα που βρίσκεται διαρκώς σε εξέλιξη και η δικογραφία εμπλοκής με νέα «στοιχεία» σε βάρος ανθρώπων που γνώριζαν ή «υποτίθεται ότι γνώριζαν τον καταζητούμενο ή γνώριζαν κάποιον που τον γνώριζε κ.ο.κ.

Και θα πρέπει να κατηγορηθούν όλοι αυτοί για την στενή την τυχαία ή και ανύπαρκτη σχέση τους με έναν φυγόδικο για να

πληροφορηθούν άπαντες οι πολίτες ότι το καλύτερο που έχουν να κάνουν είναι να βρίσκονται διαρκώς σε ετοιμότητα για να εντοπίσουν κάποιον τυχόν καταζητούμενο ή ύποπτο έστω και να τον παραδώσουν στα νύχια της αστυνομίας. Ακόμα κι αν αυτός είναι ένας γνωστός ένας φίλος, ένας συγγενής ένας σύντροφος ένας άνθρωπος που δεν έβλαψε τον υποψήφιο καταδότη του και τον εμπιστεύτηκε. Οι πολίτες πρέπει να τον παραδώσουν ακόμα κι όταν γνωρίζουν ότι παραδίδουν ένα κυνηγημένο άνθρωπο στους δολοφόνους του όπως έγινε στην Καλογρέζα. Ο χαφιεδισμός ενθαρρύνεται και νομικά και μεθοδολογικά από την αστυνομία και μετατρέπεται από κατάπτυστη ενασχόληση υπάνθρωπων σε κοινωνικό λειτούργημα των ίδιων των πολιτών που πρέπει να εμπλακούν στο αστυνομικό έργο ως συνεργάτες του αν δεν θέλουν να εμπλακούν ως θύματά του.

Εάν το ανθρωπάκι — που αντικατέστησε με τ' όνομά του την λέξη χαφίε — δεν κατέδιδε τους Πρέκα και Μαρίνο — ανταποδίδοντας την ευγένεια και την ανθρωπιά τους — ακόμα κι αυτό γινόταν αντιληπτό απ' την αστυνομία δεν θάχε πιθανά και μόνο

στην χειρότερη περίπτωση — παρά ν' αντιμετωπίσει τις ποινικές συνέπειες της αξιοπρέπειας και της ανθρωπιάς του.

Όμως η συνείδηση του Καρνή — ανύπαρκτη έως λίαν ελαστική για ν' αντέχει το βάρος της κατάδοσης — του επέτρεψαν να γίνει κι αυτός το τεκμήριο ενός ανερχόμενου φαινομένου. Εκείνο των νόμιμων νοικοκυραίων που εγκλωβισμένοι στον τρόπο για την αδυναμία τους μπροστά στο πανίσχυρο κράτος και στην ενοχή για κάθε τους τυχαία επαφή με την αμφισβήτηση ή την αντίσταση, οδηγούνται στην υιοθέτηση μιας επιθετικής φασίζουσας συμπεριφοράς. Τάutiση με τους ισχυρούς και τους αδίστακτους (βλ. μπάτσου) η κατάδοση κάθε ύποπτης κίνησης που παρατηρείται, η επευφημία και η συναίνεση στην καταστολή και στην εν ψυχρώ δολοφονία...

Η αδιαμαρτύρητη παρακολούθηση από την τηλεόραση του «εκπαιδευτικού» θεάματος για το ποιούς ρόλους πρέπει να υιοθετηθούν και ποιοί πρέπει να αποφευχθούν. Πολίτες με το εκτελεστικό απόσπασμα ή πάνω στο μπαλκόνι. Η επιλογή ήδη έχει γίνει για σας που η εικόνα της αφομοιώνεται από πριν από εσάς. Η κάμερα — που η εικόνα της αφομοιώνεται από την κοινωνία σαν η δική της εικόνα — «σοφά» τοποθετημένη πίσω από το απόσπασμα σε «απόσταση ασφάλειας» από μπαλκόνι με πρώτο πλάνο τις «οικείες» πλάτες, τις μούρες και τα όπλα των μπάτσων. Στο βάθος ψηλά μακριά η θολή φιγούρα του «ξένου» απεγνωσμένου μέσα στην αβέβαιη μελλοθάνατη λευτεριά του που βάζεται και πεθαίνει χωρίς πόνο στον τηλεοπτικό του θάνατο.

Όμως όπως έλεγε και ο Μπέρκμαν **παρ' όλο που υπάρχει κράτος** εξακολουθούμε να παραμένουμε άνθρωποι. Η κοινωνική αλληλεγγύη στοιχειώδης προϋπόθεση κάθε υγιούς κοινωνικώς συνοχής παραμένει αρετή και καθήκον και μας υποχρεώνει να αντιμετωπίσουμε κάθε κοινωνικό γεγονός αντιστρόφως ανάλογα από τον τρόπο που το αντιμετωπίζει η αστυνομία, ο νόμος και οι κάμερες. Αν στην συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει ένα σημείο απ' όπου εμείς ατενίζουμε ένα κόσμο θολό, ξένο, αβέβαιο και μελλοθάνατο αυτό είναι ένα σημείο στο μπαλκόνι, πίσω από την οικεία πλάτη του Μ. Πρέκα. Αυτό που αντικρύσαμε απέναντί μας με τα δικά μας μάτια δεν είναι αυτό που κατέγραψαν ο φακός της κάμερας αλλά αυτό που αντίκρυσε εν πλήρει συνείδησει ο κυνηγημένος κι αντιστεκόμενος Πρέκας γινόμενος το σύμβολο ενός άλλου φαινομένου. Της ασυμβίβαστης αντίστασης στην κοινωνία των ρουφιανιών της αδικίας και της κτηνωδίας.

Τιμή για όσους «υπέθαλψαν» το Πρέκα και προστάτεψαν έτσι ότι περισσότερο αγάπησε, την ελευθερία του.

Κοινωνική αντίσταση στην αρχή της «συλλογικής ευθύνης» σημαίνει πρώτα και κύρια προσφορά της συλλογικής κοινωνικής αλληλεγγύης και «υπόθαλψης» των κυνηγημένων της εξουσίας. Σημαίνει ότι αποβάλλουμε κάθε ενοχικό σύμπλεγμα απέναντι σε κάθε βάρβαρη νομιμότητα που μας απαγορεύει να είμαστε άνθρωποι με τιμή και αξιοπρέπεια. Η κοινωνική συμπεριφορά των αναρχικών διέπεται από την συνέπεια αυτής της συμπεριφοράς ως προς τις αρχές τους. Αν για την αστυνομία ο χαφιεδισμός των πολιτών είναι υποχρέωση για μας είναι κοινωνικό αδίκημα.

— Ποια αρχή, αστυνομική — δικαστική — πολιτική απέτρεψε τη δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα;

— Σε τι ωφέλησαν τα περίφημα συνταγματικά και ατομικά δικαιώματα του πολίτη τους εκατοντάδες προσαχθέντες στην ασφάλεια;

— Ποιο σύνταγμα και ποιοί νόμοι απέτρεψαν τους ασφαλίζες απ' την παρακολούθηση της ιδιωτικής και κοινωνικής δραστηριότητας εκατοντάδων ανθρώπων;

— Ποιες διατάξεις ματαίωσαν την υποκλοπή τηλεφωνημάτων από σπίτια, πολιτικά γραφεία και την τοποθέτηση μικροφώνων σε γραφεία αναρχικής εφημερίδας;

— Ποιοί θεσμοί προστάτεψαν τους ανθρώπους, που ξαφνικά βρέθηκαν μπροστά στις κάνες ασφαλίτικων όπλων, που τα σπίτια τους ερευνήθηκαν;

— Ποια νομική ή νομοτυπη διαδικασία ματαίωσε την προφυλάκιση τεσσάρων ανθρώπων, μια προφυλάκιση που βασίστηκε σε καταθέσεις και στοιχεία ασφαλίτικων, μερικά απ' αυτά κατασκευασμένα και άλλα απ' αυτά αμφισβητούμενα;

— Όλα τα παραπάνω ερωτήματα, κι όσα ακόμα προκύπτουν από τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, δεν είναι παρά ρητορικά. Η απάντησή είναι τόσο προφανής όσο και κοινότυπη. Κανένας νόμος και κανένα σύνταγμα δεν προστάτεψε ποτέ κανέναν πολίτη.

— Η ζωή και η ακεραιότητα του ατόμου προστατεύεται από το κράτος, όχι όμως αν η αστυνομία υποπεύεται ότι το κράτος απειλείται με οποιονδήποτε τρόπο από το άτομο.

— Κανείς δεν συλλαμβάνεται χωρίς αιτιολογημένο ένταλμα, όταν όμως υπάρχουν υπόνοιες ότι παρανομεί προσαχθέντες στην ασφάλεια και κρατείται για εξακρίβωση στοιχείων, ή προσάγεται σαν μάρτυρας και μετατρέπεται στη συνέχεια σε κατηγορούμενο.

— Κανείς πολίτης δεν παρακολουθείται για τις απόψεις του, παρακολουθείται όμως αν θεωρείται ύποπτος για διάπραξη αδικημάτων.

— Η υποκλοπή τηλεφωνημάτων απαγορεύεται, επιτρέπεται όμως αν υπάρχουν υποψίες ότι απειλείται η δημόσια τάξη και ασφάλεια.

— Δεν γίνεται έρευνα στο σπίτι κανενός αν δεν υπάρχει αιτιολογημένο ένταλμα, γίνεται όμως αν η αστυνομία υποπεύεται ότι σε κάποιο σπίτι διαπράττονται αδικήματα.

— Κανένας πολίτης δεν φυλακίζεται χωρίς να έχει αποδειχθεί η ενοχή του, προφυλακίζεται όμως για ενάμιση χρόνο αν η αστυνομία υποπεύεται ότι υπάρχουν ενδείξεις.

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι κρατική αυθαιρεσία είναι η ίδια η αστική νομιμότητα. Κάθε κρατική επίθεση στο άτομο και την κοινωνία είναι νόμιμη, γιατί το ίδιο το κράτος ορίζει τη νομιμότητα. Σήμερα, οι υποψίες των αστυνομικών εγκεφάλων και των ανεγκέφαλων αστυνομικών ανάγονται σε ύψιστη και αναμφισβήτητη αξία που όλοι οι θεσμοί, νομικοί, δικαστικοί, πολιτικοί την νομιμοποιούν. Η αστυνομία υποψιάζεται, και ανακριτές, δικαστικοί, πολιτικοί, δημοσιογράφοι απλώς επικυρώνουν και ανάγουν σε απόδειξη την υποψία.

Μια υποψία προσάγει τον οποιονδήποτε στην ασφάλεια και τον κρατά όμηρο χωρίς καμιά επικοινωνία με συγγενείς φίλους ή δικηγόρους. Μια υπόνοια ερευνά το σπίτι του οποιονδήποτε και τον φέρνει αντιμέτωπο με κάνες οπλοπολυβόλων.

Υπό την σκέπη του νόμου

Μια ένδειξη προφυλακίζει τον οποιονδήποτε.

Ένα κατασκευασμένο αστυνομικό σενάριο καταδικάζει τον οποιονδήποτε.

— Αν σήμερα βρίσκεται δολοφονημένος ο Μιχάλης Πρέκας και προφυλακισμένοι οι Μπουκουβάλας, Σμυρναίος, Βογιατζής και Μαρίνος, αύριο στη θέση τους μπορεί να βρίσκεται οποιοςδήποτε άλλος, αφού το τελευταίο δεκάημερο απέδειξε ότι για να δολοφονηθείς, να βρεθείς κρατούμενος στην ασφάλεια, να κλειστείς στις φυλακές, να βαφτιστείς μέλος ομάδας ένοπλης πάλης από τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, αρκεί μόνο η υποψία της αστυνομίας.

Σήμερα προφυλακισμένοι βρίσκονται 4 αναρχικοί αγωνιστές, στις δικογραφίες αναφέρονται τα ονόματα δεκάδων αναρχικών υποψήφιων για διώξεις, στις εφημερίδες αναφέρονται τα ονόματα άλλων αναρχικών υποτιθέμενων εγκεφάλων ή υποτιθέμενων μελών ομάδων ένοπλης πάλης, η καταστολή απευθύνεται άμεσα στο χώρο των αναρχικών και μέσα απ' αυτό το χώρο οι ενεργοποιούμενοι στην Ένωση Αναρχικών φαίνεται να αποτελούν έναν απ' τους ιδιαίτερους στόχους των δικτατικών αρχών. Ο χώρος των αναρχικών, λοιπόν, οφείλει να απαντήσει στα κρατικά κατασταλτικά σχέδια και θα απαντήσει, αλλά αυτό από μόνο του δεν αρκεί.

— Μπορούμε να πούμε, ότι σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, η εξόντωση των αναρχικών κοινωνικοπολιτικά σαν κίνημα απ' τη μια, και ατομικά από την άλλη είναι σημαντική για την προώθηση του κρατικού σχεδίου υποδούλωσης του συνόλου της κοινωνίας. Μια που φαίνεται πια καθαρά ότι ταυτόχρονα με τις διώξεις αναρχικών, βρίσκεται σε εξέλιξη μια ολομέτωπη επίθεση του κράτους στην κοινωνία. Με την εισαγωγή του ΕΚΑΜ, την προώθηση της συνολικής στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας μέσω νομοσχεδίων για το στρατό και την παλαική άμυνα, τη θεσμοθέτηση του χαφιεδισμού με το νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά, με την επανεξέταση όσων έχουν πάρει απολυτήριο απ' το στρατό για λόγους ψυχικής υγείας, με την αποκάλυψη εφαρμογής της ναζιστικής αρχής της συλλογικής ευθύνης που μετατρέπει ύποπτους σε κατηγορούμενους και τους φίλους και συγγενείς τους σε συγκατηγορούμενους, με την επέκταση σε όλο και περισσότερες περιπτώσεις των παρακολουθήσεων και υποκλοπών τηλεφωνημάτων.

Ίσως κάποιοι αυταπατώνται θέλοντας να πιστεύουν ότι η καταστολή αφορά μόνο τους αναρχικούς ή τέλος πάντων μια μικρή ομάδα ανθρώπων. Ίσως κάποιοι ακολουθούν τη λογική των κομμάτων, που όταν βρέθηκε κορίσι σε γραφεία αναρχικής εφημερίδας το θεώρησαν φυσικό, ενώ σήμερα διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους για τις υποκλοπές τηλεφωνημάτων στα γραφεία τους. Ίσως κάποιοι επιμένουν να εθελουφλούν και να αγνοούν το γεγονός ότι κάθε φορά που το κράτος έχει εξασφαλίσει — ή νομίζει ότι έχει εξασφαλίσει — την απαιτούμενη κοινωνική συναίνεση, χρησιμοποιεί την αυθαιρεσία, που το ίδιο έχει εγκαθιδρύσει σαν νομιμότητα, ενάντια στο σύνολο των πολιτών, σε ολόκληρη την κοινωνία. Στο επίκεντρο των άμεσων διώξεων ήταν και είναι όλοι όσοι ενεργά και άμεσα δραστηριοποιούνται με στόχο την κοινωνική απελευθέρωση, το κράτος όμως δεν έπαψε ποτέ να επιδιώκει την πλήρη υποταγή και ενσωμάτωση της κοινωνίας, την απόλυτη αφομοίωση της ατομικότητας. Μ' αυτή την έννοια, οι τωρινές διώξεις και η καταστολή αφορούν όλους εκείνους που θέλουν να αποτρέψουν την πλήρη άλωση της κοινωνίας από το κράτος, που θέλουν να αποτρέψουν την κατασκευή μιας κοινωνίας χαφιδών, υποταγμένων, και επιμένουν να κρατήσουν την αξιοπρέπεια και την ανθρωπιά τους.

Σε παλαιότερες γνωστές περιπτώσεις σκευωριών της αστυνομίας η απελευθέρωση των κρατούμενων και η απαλλαγή των κατηγορούμενων αγωνιστών, επιτεύχθηκε αφενός με την κατάρριψη των κατασκευασμένων και των αμφισβητούμενων στοιχείων της ασφάλειας, αλλά κύρια με την αντίσταση, την αποφασιστικότητα, την κινητοποίηση των ανθρώπων που στάθηκαν αλληλέγγυοι στους διωκόμενους, αλληλέγγυοι και σύντροφοι όχι μόνο ιδεολογικά και πολιτικά. Έτσι και στη σημερινή συγκυρία, η αλληλεγγύη, η συμπαράσταση και η απελευθέρωση των κρατούμενων δεν πρέπει να είναι έργο των αναρχικών και μόνο, αλλά και όλων όσων ξέρουν ότι οι τωρινοί και οι πιθανοί μελλοντικοί κρατούμενοι αυτής της υπόθεσης είναι σύντροφοι τους στους κοινωνικούς — Ταξικούς αγώνες. Είναι έργο, όλων όσων δεν αυταπατώνται ελπίζοντας ότι η καταστολή δεν θα αγγίξει τους ίδιους και που γνωρίζουν ότι η αντίσταση και οι αγώνες τους θα αποτελέσουν τον πιθανό στόχο των αυριανών αστυνομικών σεναρίων.

από σελ. 2

Κατ' αυτούς, οι μάχες με τους μπάτσους και το σπάσιμο των τραπεζών, δεν μπόρεσαν να συσπειρώσουν τον ευρύτερο κόσμο σχετικά με την δολοφονία του Μιχάλη και τα προβλήματα καταστολής, λιτότητας κ.λπ.

Οι αναρχικοί κάπως καθυστερημένα κάνουν συνέλευση, ενώ μπορούσαν να την κάνουν πολύ πιο πριν και χωρίς τους αριστεριστές, αλλά οι απόψεις είναι συγκεχυμένες. Άλλοι εκτιμούν ότι μπορούν να συνεχίσουν την κατάληψη και άλλοι ότι η καταστολή θα είναι συντριπτική για το χώρο. Έτσι αποφασίζουν όλοι να φύγουν. Η έξοδος και η πορεία που πραγματοποιείται είναι ο επικείμενος των γεγονότων.

Βγαίνουν άμεσα αρκετές προκηρύξεις που μοιράζονται πλατιά και ανακοινώσεις στον τύπο που αναλύουν τα γεγονότα προβάλλοντας τις απόψεις και τις θέσεις των αναρχικών σχετικά μ' αυτά.

Πολυτεχνείο '86

Μετά τις συνεχείς επιθέσεις του κράτους ενάντια στους αναρχικούς και την νεολαία (ειδικά στην περιοχή των Εξαρχείων) και τις επανειλημμένες απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων μετά το Τσερνουπίλ οι αναρχικοί αποφασίζουν να γίνει το Πολυτεχνείο ημέρα απάντησης στη βία του Κράτους. Καλούν σε συγκέντρωση και τα γεγονότα ξεπερνούν τις προσδοκίες και των πιο αισιόδοξων. Χιλιάδες νέοι μαζεύονται στα μπλοκ των αναρχικών, ενώ υπάρχει μια αρκετά καλή οργάνωση της πορείας.

Τις προηγούμενες μέρες έχει προηγηθεί η παρουσία των αναρχικών στο μνημόσυνο του Μιχάλη Καλτζέα και πορεία στον Ζωγράφου.

Ακόμα, προσπάθεια παρεμπόδισης, με δυναμική επέμβαση, κατάθεσης στεφανιών από τους Πασοκίστες. Και επίσης, πορεία συντρόφων από το Γαλάτσι στο Πολυτεχνείο.

Δεκαεφτά χιλιάδες πάσοι έχουν καταλάβει την Αθήνα και περιμένουν να πραγματοποιήσουν οι Αναρχικοί το αρχικό σχέδιό τους για πορεία προς την Πανεπιστημίου, πούχαν πληροφορηθεί από τον «κορίο» στα γραφεία της εφημερίδας «ΔΟΚΙΜΗ», για να τους χτυπήσουν.

Πρόθεση των αναρχικών ήταν η δυναμική και «ειρηνική» πορεία τους, που πραγματοποιήθηκε και είχε τα γνωστά αποτελέσματα. Αφοπλισμός ασφαλιτών και διασυρμός των αστυνομικών δυνάμεων, που οφείλονταν στο είδος της επίθεσης.

Η γενικευμένη αστυνομική τρομοκρατία είχε αποτύχει το σκοπό της.

Τα γεγονότα επιβεβαιώνουν για άλλη μια φορά το ότι: Το μήλο της έριδος ανάμεσα στα κόμματα είναι η με κάθε τρόπο κατάληψη της εξουσίας και η εξάσκηση της προς όφελος αυτών που θα την καταλάβουν και των αφεντικών.

Στις διαπραγματεύσεις μεταξύ τους τα κόμματα χρησιμοποιούν πάντα σαν ατού το κομ-

μάτι εκείνο του κινήματος που ελέγχουν (συνδικαλιστικό, πολιτικό).

Όμως φαίνεται ότι πολλές φορές όταν οι καταστάσεις είναι έκρυθμες και οι φανφάρες των κομματαρχών και των πάντα πουλημένων συνδικαλιστικών στελεχών δεν αρκούν να καλύψουν την αγωνία, τις επιθυμίες και την ανάγκη για δημιουργία

των ανθρώπων, εκεί που όλοι νομίζουν ότι είχαν να κάνουν με πειθήνια όργανα και παθητικούς θεατές, όλοι αυτοί οι καταπιεζόμενοι γίνονται ενεργητικά υποκείμενα και συμμετέχουν στην εξεγερτική διαδικασία που τους ξαναδίνει την χαμένη ανθρώπινη υπόστασή τους. Τότε αντιστέκονται, αυτοοργανώνονται, δημιουργούν. Όμως δεν φτάνει μια μέρα ούτε δύο για όλα αυτά.

Χρειάζεται οργάνωση, συνέπεια, διαρκής αγώνας. Το κράτος μπορεί να αποκαλύπτεται αδύναμο για λίγο και εμείς ικανοί να το πολεμήσουμε μέχρι ενός σημείου. Αν δεν υπάρχει όμως και από την δική μας την πλευρά η προσπάθεια και ικανότητα για οργάνωση όλοι οι εξεγερμένοι, που βρίσκονται στα οδοφράγματα την άλλη μέρα θα γυρίσουν στην μίζερη σιγουριά της κομματικής στέγης και στην απάνθρωπη ρουτίνα της καθημερινής επιβίωσης.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ Α. ΣΤΙΝΑ

ρία και πράξη, μετά την κατάρρευση του κλασικού εργατικού κινήματος και των παραδοσιακών θεωρητικών του εργαλείων. Συνέδεσε λοιπόν μέχρι το τέλος της ζωής του την ύπαρξή του «με το ρεύμα που οραματίζεται την αναστροφή της κοινωνίας».

Η κηδεία του έγινε στην ιδιαίτερη πατρίδα του, το χωριό Σπαρτύλα της Κέρκυρας, με μια απλή τελετή η οποία αντανάκλα το ήθος και την σεμνότητα του επαναστάτη και στην οποία παραβρέθηκαν πλήθος συχωριανών του, φίλοι του και αναρχικοί σύντροφοί του και ρίχτηκαν τουφεκίες προς τιμή του. Ακόμη και ο απλός παπάς του χωριού, στον επικήδειό του, συνέλαβε το ίδιο του επαναστάτη, το ήθος και την ανιδιοτέλεια της προσωπικής του ζωής, αποδίδοντάς το στον Στίνα με αυτά τα λόγια: «Ο Σπύρος δεν έκαμε περιουσία, ήταν λοιπόν δίκαιος». Πέρα απ' τα στεφάνια και τους επικήδειους, η απότιση φόρου τιμής στον επαναστάτη Στίνα είναι για μας τους αναρχικούς η συνέχιση του αγώνα για την πραγμάτωση του οράματός του, που επωμίζομαστε τώρα και πάντα.

Στο επόμενο τεύχος η ΑΝΑΡΧΙΑ θα κάνει ΑΦΙΕΡΩΜΑ στη ζωή, τη δράση και το συγγραφικό του έργο.

«Η ευχαρίστηση του να 'σαι ο εαυτός σου και ν' απολαμβάνεις τα πάντα περνάει απ' την ευχαρίστηση της ολοκληρωτικής καταστροφής αυτού που μας καταστρέφει καθημερινά». (Βανγκέμ, «Από την άγρια απεργία στη γενικευμένη αυτοδιεύθυνση»)

μία της αυτή ήταν η αυθόρμητη αντίδραση στα οικονομικά προβλήματα προβλήματά της. Η αυθόρμητη καταστροφή των αντικειμένων της δουλειάς εκφράζει έμπραχτα το μη συνειδητό μίσος για το ρόλο της ως εργαζόμενη, το μίσος ενάντια στην κοινωνία της γενικευμένης αθλιότητας και το όραμα μιας κοινωνίας χωρίς διαχωρισμούς και μισωτή εργασία, που καθημερινά αλλοτριώνει και αποστερεί το ανθρώπινο ον από τη ζωή.

Επ' ευκαιρία ερωτηθείς, ο διεθνούς κύρους ψυχοκοινωνιολόγος, ειδικευμένος στις ψυχολογικές επιπτώσεις της μισωτής εργασίας, δόκτωρ Σαμποτεράκης απάντησε κατηγορηματικά ότι η τέτοιου είδους αντίδραση είναι ένα ψυχοφελές σπορ, που ευκολότατα και με την δέουσα προσοχή, μπορεί να ασκήσει κάθε εργαζόμενος με σκοπό τη διαφύλαξη της ψυχικής του υγείας εν μέσω ενός ψυχοφθόρου και αντισώροπου περιβάλλοντος.

Πριν από 15 μέρες, περίπου, πιάστηκε επ' αυτοφώρω η Μαρία Μπούκη, 23χρονη καθαρίστρια της ΕΑΣ, όταν προσπάθησε να επαναλάβει τον εμνηρισμό σταθμευμένων στο αμαξοστάσιο της ΕΑΣ λεωφορείων.

Η ίδια δήλωσε ότι η χειρονομία

— Τα γραφεία της Ένωσης Αναρχικών βρίσκονται Χαριλαου Τρικούπη και Βουλγαροκτόνου 27α, 2ος όροφος και είναι ανοιχτά κάθε μέρα 6 ως 9 μ.μ.

— Προηγούμενα φύλλα της ΑΝΑΡΧΙΑΣ διατίθενται στα γραφεία της εφημερίδας στην ίδια διεύθυνση στον 4ο όροφο. Στα γραφεία της εφημερίδας διατίθενται επίσης και τα φύλλα της αναρχικής εφημερίδας ΔΟΚΙΜΗ που έχει σταματήσει την έκδοσή της.

Η Ένωση Αναρχικών ξεκίνησε την εκδοτική της δραστηριότητα με το βιβλίο του Περγλέου Πόρκου: ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ, από την διαφωνία στον εξεγερτικό αγώνα. Ο πρόλογος για την πρώτη ελληνική έκδοση του Χρήστου Στρατηγόπουλου. Την ιταλική έκδοση προλογίζει ο Αλφρέντο Μπονάνο. Κεντρική διάθεση Βουλγαροκτόνου 27α, 2ος όροφος.

από σελ. 4

γίνονταν ενώ προσπαθούσε δημόσια, εν μέρει με τη χρήση άγριας καταστολής, να επιβάλλει την εκδοχή της αυτοκτονίας. Δεν πέτυχε, όμως, ο σκοπός τους.

Κάνουμε σήμερα αυτή τη διαδήλωση, γιατί το '77 ήταν για όλους μας ένα σημείο καμπής, ακόμα και γι' αυτούς, που τότε δεν ήταν μέρος της ενεργής επαναστατικής αντίστασης. Οι κρατούντες σκόπευαν με τις δολοφονίες του Σταυράκη να φέρουν για πολύ καιρό την απεμπισία και τον περιορισμό της αντίστασης σε πλαίσια, που θα είχαν αυτοί ορίσει. Έπρεπε να οβήσει για πάντα η σκέψη πως η καπιταλιστική κυριαρχία σημαίνει τον πόλεμο ενάντια στους ανθρώπους και πως μπορούμε πράγματι να την ανατρέψουμε. Για να το πετύχουμε χρειάζεται αποφασιστικός αγώνας σε κάθε επίπεδο, κάτι που δεν μπορούν να πετύχουν τώρα πια οι ρεφορμιστές, χρειάζεται η ένοπλη πάλη.

Ορίζουμε τη σημερινή πανγερμανική διαδήλωση της Στουτγάρδης σαν πολιτική επίθεση, γιατί αντιπαράθετε τα γεγονότα στην ενιαία στάση των δυτικογερμανικών μέσων ενημέρωσης αναφορικά με το '77, και γιατί ξεκαθαρίζει τους σκοπούς και τις ελπίδες μας.

— Καταγγέλλουμε την εν ψυχρώ δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα από την αστυνομία.

— Καταγγέλλουμε κάθε απόπειρα κατασκευής ενόχων.

— Απαιτούμε να σταματήσουν οι μαζικές συλλήψεις και οι έρευνες στα σπίτια πολιτικά ενεργών ατόμων.

— Διακηρύσσουμε αλληλεγγύη στους αναρχικούς κρατούμενους και απαιτούμε την άμεση απελευθέρωσή τους.

— Όχι στην έκδοση του Μαουρίτσιο Φολίνι.

17.10.87 Στουτγάρδη

Αυτόνομες Αντι-ιμπεριαλιστικές Ομάδες

Το κείμενο αυτό μας στάλθηκε από Γερμανία και έχει γραφτεί για τη διαδήλωση της 17.10 στη Στουτγάρδη.

ΜΠΑΤΣΟΙ - ΕΣ ΕΣ - ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ

Άγρια βασανιστήρια υπέστη ο Αθ. Καραχάλιος απ' την Πάτρα πριν λίγο καιρό μετά την προσαγωγή του στο τμήμα για υπόθεση πλαστών επιταγών. Ένα τσούρμιο χωροφυλάκων ορμάνε καταπάνω του οβήνοντας 13 τσιγγάρα πάνω στα μπράτσα του, σε 6 χιλ. βάθος και βαρώντας τον σωρηδόν σε πλευρά και θώρακα για ώρες.

Όταν ο Καραχάλιος καταγγέλλει τα βασανιστήρια στον ιατροδικαστή, που τα επιβεβαιώνει, απειλείται με την ίδια τη ζωή του, προκειμένου να μην προβεί σε μήνυση, παίρνουν απειλητικά τηλεφωνήματα σπίτι του, ενώ καλούν και τη γυναίκα του, την οποία υποβάλλουν σε ψυχολογικές πιέσεις.

Τι συνείδηση και τι ένστικτα άραγε θα μπορούσε να κρύβει μέσα του ένας τέτοιος μπατσολέκας, που δέρνει και βασανίζει όταν είναι βέβαια μαζί με άλλους δέκα έναν ανυπεράσπιστο, απειλεί γυναίκες, πυροβολεί παιδιά, αλλά τα βάζει στο πόδια όταν δει τα σκούρα, όταν έρχεται με κάποιον σαν ίσος προς ίσο;

Σαδιστικά ένστικτα, λογική φασίστα, και συνείδηση αντάξια ενός θρασυδαιλου υπανθρώπου οι μόντοι χαρακτηρισμοί έτσι όπως βγαίνουν μέσα απ' τα γεγονότα, την καθημερινή ειδησιογραφία, απ' αυτά που οι ίδιοι, οι όμοιοί τους καταγγέλλουν αλλά και το ρόλο τους σαν χαφιέδες και προστάτες της κοινωνίας της ξεφύλας, της αθλιότητας και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Και τι να πούμε εμείς όταν ένας εισαγγελέας, πάλι σε δίκη για βασανισμό πολίτη δηλώνει επί λέξει: «Στεναχωριέμαι γιατί σας έχουμε ανάγκη αλλά αν σας αφήσουμε ελεύθερους θα σκοτώσατε όλο τον κόσμο».

Φυσικά η βαρβαρότητα των οργάνων της τάξης καλύφθηκε δια στόματος στρατηγού Δροσονιάνη που όπως πάντα αντιστρέφει γεγονότα, διαστρεβλώνει καταστάσεις και ψεύδεται ασύστολα —όπως στη σύγκρουση αναρχικών φοιτητών(!!!) στο Μάρμαρα. Ισχυρίσθηκε, λοιπόν, ο στρατηγός ότι ο Καραχάλιος κήκε μόνος του(!).

Διεθνής κατασταλτική συνεργασία

Οι πρόσφατες μεθοδεύσεις του στρατηγού ενάντια στον αναρχικό χώρο σκοπό έχουν ν' αποδείξουν πόσο καλός μαθητής και πόσο πειθήνιο όργανο στις εξώθεν επιταγές — διάβαζε TREVI — είναι ο καλός μας υπουργός. Σύμφωνα με τις εντολές που πήρε τον περασμένο Μάη από τους ομολόγους του, εφαρμόζει μοντέλα που προ πολλού έχουν καθιερωθεί σε Γερμανία, Γαλλία, Κάτω Χώρες! Οπωσδήποτε περιλαμβάνονται σ' αυτά η στενότερη συνεργασία των διωκτικών αρχών διεθνώς, που εκφράζεται μέσ' απ' την πληρέστερη ανταλλαγή πληροφοριών (σχετικές με υπόπτους, κλοπές και ανεύρεση υλικού που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για ανατρεπτικούς σκοπούς, αξιολόγηση στοιχείων, επεξεργασία-εκτίμηση απειλών για πιθανές ανατρεπτικές ενέργειες), όπως επίσης και την ανταλλαγή ειδικών (άραγε πού θα στείλουμε τους δικούς μας ειδικούς) πάνω σε θέματα «τρομοκρατίας».

Σημαντική εξέλλου ήταν κι η συνδιασκέψη των υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών της ΕΟΚ τον φετινό Απρίλη αφού για πρώτη φορά επιτεύχθηκε συμφωνία πάνω σε ζητήματα μετανάστευσης και παροχής ασύλου. Η άσκηση ενιαίας πολιτικής πάνω σ' αυτά τα ζητήματα απαγορεύει την ενίσχυση του ελέγχου για άτομα προερχόμενα από εξωΕΟΚικές χώρες, ενόψει και της επικείμενης κατάργησης των συνόρων στα 1992. Ακόμα ένα σημείο πάνω στο οποίο δεν έχει επιτευχθεί τελική συμφωνία είναι η από κοινού επεξεργασία της αίτησης παροχής ασύλου ανεξάρτητα απ' το σε ποιο κράτος απευθύνεται. Άμεση συνέπεια αυτού είναι πως η απόφαση απόρριψης από ένα κράτος-μέλος είναι δεσμευτική και για τα υπόλοιπα, έτσι ώστε να μην μπορούν να παρέχουν άσυλο ακόμα κι αν το επιθυμούν. Η βαρύτητα αλλά και το νόημά μιας τέτοιας απόφασης είναι προφανές.

Αναφορικά με την οργάνωση TREVI: (Tervovision - Radicalism - Extremism - Violence - International) είναι μια διεθνής οργάνωση ιδρυμένη το 1975 για την καταπολέμηση της «τρομοκρατίας» και του εμπορίου ναρκωτικών. Σημαντικό σημείο είναι ότι για την ανάληψη οποιασδήποτε δραστηριότητας από μέρους της απαιτείται ομοφωνία, γεγονός που την κάνει μη αποτελεσματική και δυσλειτουργική.

Ενδεικτικό για τη σημασία που αποδίδει ο στρατηγός στις επαφές του μ' αυτές είναι και το βαρύ πέπλο σιωπής που κάλυψε τις όποιες αποφάσεις και οδηγίες ανάλαβε να εφαρμόσει στην Ελλάδα.

1. Ομολόγους αλλά οχ ισότιμους. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε, ποιες οι σχέσεις υποτέλειας συνδέουν το ελληνικό κράτος με τους εταίρους του στην ΕΟΚ και τη «σύμμαχο» Αμερική.

ΡΟΥΦΙΑΝΙΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ

Οι πάσης φύσεως Καρνήδες συνεχίζουν ακάθεκτοι καθέναν με τον τρόπο του, όπως στην περίπτωση του χαφιέ Παντ. Λαθιωτάκη 25 χρόνων, ιδιωτικού υπαλλήλου, που έπιασε δυο παιδιά 15 και 14 χρόνων, τα έσπασε στο ξύλο με γκλομπ κι αφού τα κράτησε ομήρους στο αμάξι του στην οδό Καραϊσκού στον Πειραιά για ένα τέταρτο, μετά τα παράδωσε σε περιπολικό.

Κι όλα αυτά επειδή νόμιζε πως ήταν ληστές, από τον κρότο που

έκανε το σπάσιμο μιας λάμπας φθορίου παραπεταμένης στο δρόμο!

Έγιναν φυσικά οι σχετικές μηνύσεις απ' τους γονείς των παιδιών, αλλά το θέμα μπαίνει κάπου αλλού: Αν κάποιος πάσχουν απ' την ανίατη ασθένεια της ρουφιανομανίας κάποτε θα πρέπει να μάθουν κι αυτοί πως υπάρχει μια πολύ αποτελεσματική θεραπεία για την περίπτωση τους: Η ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ.

Υπεύθυνος έκδοσης:
Σπυριδωνίδης Δημήτρης
Σκίνου 27, ΑΘΗΝΑ

ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Παρόλες τις ανακοινώσεις του Υπουργού για τα θέματα των ιθαγενών κ. Holding ότι αναγνωρίζει την καταπίεση και τις διώξεις που υπέστησαν οι ιθαγενείς κάτοικοι της Αυστραλίας στο παρελθόν και έχει διαθέσει τεράστια ποσά και ανθρώπινο δυναμικό στην επανόρθωση αυτής της αδικίας, στοιχεία του Αυστραλέζικου Ινστιτούτου Εγκληματολογίας δείχνουν ότι: στις φυλακές βρίσκονται 10 φορές περισσότεροι ιθαγενείς απ' ότι λευκοί, ενώ ειδικά στην Νότια Νέα Ουαλλία 20 φορές περισσότεροι (έως σημειωθεί ότι οι ιθαγενείς αποτελούν μόνο το 1% του συνολικού πληθυσμού). Ακόμα, μετά το 1980 έχει δοθεί δημοσιότητα σε αρκετές δολοφονίες ιθαγενών στα χέρια της αστυνομίας και των δεσμοφυλάκων. Η επιτροπή για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μαύρων δίνει τα παρακάτω στοιχεία:

Eddie Murray: Στις 12 Ιούνη του 1981 ο Murray συνελήφθη στην πόλη Wee Waa ενώ καθόταν με τον αδερφό του. Μια ώρα αργότερα κρεμόταν στην άκρη μιας κουβέρτας στο κελί του αστυνομικού τμήματος. Οι γονείς του αρνήθηκαν να δεχθούν την εκδοχή της αστυνομίας ότι αυτοκτόνησε. Ένας από τους αστυνομικούς, που τον συνέλαβαν, ο Rodney Fitzgerald υποστήριξε ότι εκείνη την ώρα δεν είχε υπηρεσία και δεν συνέλαβε τον Murray.

John Pat: Στις 28 Σεπτεμβρίου 1983 πέντε αστυνομικοί έπνυν στο μπαρ ξενοδοχείου της πόλης Roebourne. Ένας απ' αυτούς άρχισε να προσβάλλει έναν μαύρο ιθαγενή ονόματι Ashley James, ο οποίος δεν απάντησε και γύριξε έξω. Οι αστυνομικοί τον ακολούθησαν βρίσκοντας κι ένας απ' αυτούς τον κτύπησε. Στη συμπλοκή που ακολούθησε, μερικοί ομόφυλοι του Ashley, που προσπάθησαν να τον αποσπάσουν από τα χέρια των αστυνομικών δέχτηκαν κι αυτοί επίθεση. Τραυματίστηκαν σοβαρά κι ένας απ' αυτούς, ο John Pat, πέθανε επί τόπου κάτω από τις κλωτσιές των μπάτσων. Στη δίκη, οι αστυνομικοί αθωώθηκαν όλοι, ενώ ορισμένοι από τους μαύρους καταδικάστηκαν για άδικη επίθεση και βρίσκονται στη φυλακή.

Robert Walker: Στις 28 Αυγούστου 1984 ο Robert Walker, μαύρος κρατούμενος στις φυλακές Freemantle, έκανε απόπειρα αυτοκτονίας κόβοντας τις φλέβες του. Πέντε δεσμοφυλάκες τον έσυραν έξω από το κελί του ενώ αυτός φώναζε «Θα με σκοτώσουν, βοήθεια, θέλουν να με δολοφονήσουν». Οι φωνές του ξύπνησαν τους υπόλοιπους 40 κρατούμενους, που επί 20 λεπτά άκουγαν τον δεσμοφυλάκα να χτυπούν τον Walker με γκλομπς. Τελικά τον άφησαν, αφού του έδωσαν μια δόση ηρεμιστικών (Iargactil). Μισή ώρα αργότερα ο Walker πέθανε, όχι βέβαια από την αποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας του. Οι κρατούμενοι-μάρτυρες της δολοφονίας του απειλήθηκαν για να μην καταθέσουν, ενώ πολλοί μετάχρησαν σε άλλες φυλακές. Το πόρισμα του ανακριτή McCann ήταν: Ο θάνατος του Walker ήταν συνέπεια νόμιμων ενεργειών των δεσμοφυλάκων, που δεν είχαν πρόθεση να τον σκοτώσουν, έτσι κανείς τους δεν διώκεται.

Charlie Michaels: Στις 9 Οκτωβρίου 1984 στη φυλακή Barton Mill, ο μαύρος κρατούμενος Michaels, αγανακτισμένος από τις προσβολές του δεσμοφυλάκα Stan Lodges, τον έπιασε από το γαϊκά. Τέσσερις δεσμοφυλάκες τον έδεσαν και τον χτυπούσαν επί 40 λεπτά. Το πόρισμα του ανακριτή της πόλης Περθ ήταν: ο Michaels πέθανε από καρδιακή προσβολή.

Tony King: Το 1985 η αστυνομία του Gevaldton είχε εντείνει ιδιαίτερα τις έρευνές της για τη σύλληψη ενός θιαστή, που ήταν ασύλληπτος επί 6 χρόνια. Στις 31 Οκτώβρη του 1985, ο Tony King δεν σταμάτησε όταν συνάντησε αστυνομική περίπολο, κυνηγήθηκε και κρατήθηκε τόσο σφιχτά, που πέθανε από ασφυξία. Αρχικά από τα μέσα ενημέρωσης ανακοινώθηκε ότι επρόκειτο για το θιαστή, ώστε να απαλυνθούν οι αντιδράσεις για το σπαραγγισμό του King. Το ότι επρόκειτο για το θιαστή δεν επιβεβαιώθηκε με στοιχεία από την αστυνομία.

Dixon Green: Πέθανε στις φυλακές Broom στις 19 Νοέμβρη 1986 και το επίσημο πόρισμα ανέφερε καρδιακή προσβολή. Η οικογένειά του είπε ότι ήταν χτυπημένος στο πρόσωπο, τα μπροστινά του δόντια ήταν σπασμένα και γύρω απ' το λαιμό του υπήρχε έντονο κόκκινο σημάδι. Μετά την αυτοψία το σώμα του Green δόθηκε στην οικογένειά του χωρίς τον εγκέφαλο και την καρδιά.

Από το 1980 και μετά, 44 μαύροι έχουν δολοφονηθεί στις φυλακές και τα αστυνομικά τμήματα, ενώ οι αρχές υποστηρίζουν ότι στις περισσότερες περιπτώσεις πρόκειται για αυτοκτονίες και στις υπόλοιπες για καρδιακή προσβολή. **Για να συμπληρωθεί η εικόνα:** Για τους ιθαγενείς είναι βέβαιη η φυλάκιση ακόμη και για τα πιο σήμαντα αδικήματα, ενώ στην πόλη Roebourne υπολογίστηκε ότι κάθε μαύρος κάτοικος (συμπεριλαμβανομένων και των παιδιών) συλλαμβάνεται κατά μέσο όρο 3 φορές το χρόνο. Ταυτόχρονα, η ανεργία για τους ιθαγενείς υπολογίζεται σε 6 φορές μεγαλύτερη απ' ότι ανάμεσα στο λευκό πληθυσμό της Αυστραλίας και οι συνθήκες διαβίωσης-κατοικίας τους είναι χειρότερες από εκείνες της Νότιας Αφρικής.

Συγγενείς των δολοφονημένων μαύρων στις φυλακές οργάνωσαν περιόδεα δημοσιοποίησης των δολοφονιών σ' όλη την Αυστραλία, ζητώντας εκτεταμένη έρευνα του θέματος. Γι' αυτό το λόγο, πολλές από τις οικογένειες αυτές παρενοχλούνται απ' την αστυνομία, καθώς ο Υπουργός για τα θέματα των ιθαγενών προσπαθεί να τους πείσει να συμβιβαστούν με μια έρευνα σε κοινοβουλευτικό επίπεδο. Τη δημοσιοποίηση των δολοφονιών προωδεί από τις αρχές του Απριλίου 1987 και μια επιτροπή που συστάθηκε στην Νότια Νέα Ουαλλία (Aboriginal Deaths in Custody Watch Committee), στην οποία συμμετέχει και ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός της Αυστραλίας.

Ο «Κύκλος πρωτοβουλίας για τη διατήρηση της Hafenstrasse» σε κάλεσμά του σε πορεία στις 31/10 από την πλατεία 6. Hauffman, μέσω του κέντρου της πόλης ως την Hafenstrasse για την κοινοποίηση και δυναμική έκφραση της διαμαρτυρίας και της θέλησης για αντίσταση στην υπό μορφή τελεσίγραφου υπαγόρευση της 3ης πρότασης συμβολαίου για την Hafene-trasse από τη γερουσία, αναφέρει ότι: Το τελεσίγραφο της γερουσίας εκπνέει στις 31/10. Ως τότε θα πρέπει να έχουν εξληφθεί τα οχυρώματα των σπιτιών και να μπορούν να μπουν σ' αυτά κρατικά όργανα, αλλιώς η γερουσία απειλεί με εκκένωση. Η γερουσία έχει καταθέσει από τις 6/10 μια 3η πρόταση συμβολαίου εκμίσθωσης των σπιτιών σ' ένα «Σύλλογο Hafenstrasse» που αφενός δεν θεωρείται διαπραγματεύσιμη (είναι μια υπαγόρευση) και αφετέρου «διασφαλίζει σ' όλα τα σημεία ουσιαστικές χειρότερες συνθήκες ζωής απ' ότι σε κάθε κανονικό ενοικιαστή του Αμβούργου» με όρους και ρήτρες παύσης όπως:

— Αντικείμενο συμβολαίου δεν είναι πια όλα τα σπία, λένε ότι για τους κατοίκους των σπιτιών 104-108 θα δοθεί αλλού η δυνατότητα για εναλλακτική κατοικία.

— Το συμβόλαιο διακόπτεται μονομερώς από τη γερουσία (για όλες τις κατοικίες) ακόμα και σε ελάχιστες παραβάσεις των κανονισμών από μεμονωμένους όπως ζωγράφισμα σε τοίχους, παραμέληση της καθαριότητας των δρόμων κ.τ.λ.

— Η γερουσία έχει το δικαίωμα να επιθεωρεί ανά πάσα στιγμή τις κατοικίες.

— Ο σύλλογος πρέπει να δηλώνει στη γερουσία τους κατοίκους και τους συντρόφους τους καθώς και κάθε πρόσωπο που διαμένει περισσότερο από 2 μήνες.

— Η ευθύνη διατήρησης των σπιτιών σε καλή κατάσταση ανήκει εξ ολοκλήρου στο σύλλογο, εάν και με απόφαση του ειρηνοδίκειου του Αμβούργου τα σπία έχουν παραμεληθεί επί μακρόν.

— Οι ένοικοι πρέπει να δεχθούν την ισοπεδωτική εξύγιανση (αναβάθμιση) της γειτονιάς τους.

— Το καταστατικό του συλλόγου έχει συνταχθεί από τη γερουσία.

Έτσι από τη μια η γερουσία πράττει σα να επρόκειτο για κάποια ειλικρινή με βαριά καρδιά προσφορά, έτσι ώστε να κερδίσει

Νεότερα από τις καταλήψεις του Αμβούργου

ΕΙΓΕΝΕ ΚΡΑΦΤ VERTRAUEN

DEMO 18 BESEN BINDERHOF 14 UHR

το χαμένο έδαφος σε συγκατάθεση για την πολιτική της, ενώ απ' την άλλη θέτει τόσο σκληρούς όρους που να οδηγήσουν σε μη αποδοχή του συμβολαίου και έτσι να προχωρήσει στην εκκένωση των σπιτιών με την συναίνεση του κόσμου ή αν τελικά το συμβόλαιο γίνει αποδεκτό απ' τους καταλήψεις, η αστυνομία και η γερουσία θα μπορούν να επεμβαίνουν και να επιτίθενται ανά πάσα στιγμή.

Η υπαγόρευση του συμβολαίου απ' τη γερουσία δεν στοχεύει σε μια ειρηνική λύση για αυτοκαθοριζόμενη ζωή, παρά στην υποταγή και την πειθαρχία.

Αυτή δεν είναι η «λύση» για την οποία εμείς και πλατιά τμήματα της αλληλέγγυας κοινής γνώμης αγωνιζόμαστε εδώ και πάνω από ένα χρόνο.

Η Hafenstrasse στέκει παράδειγμα συλλογικής συμβίωσης και

αγώνα και τώρα θα πρέπει, αν περνούσε το τελεσίγραφο της γερουσίας, να μετατραπεί σε υποτελείς, που ο ένας βάζει κανονισμούς στον άλλο μέσω ενός συμβολαίου.

Οι μονομερείς προϋποθέσεις, που απαιτούνται από τους καταλήψεις όπως εξήλωμα των οχυρωμάτων, ελεύθερη είσοδος για αστυνομικούς, οξύνουν την κατάσταση και σκοπεύουν να καταστήσουν τους κατοίκους της Hafenstrasse ευάλωτους σε προκλήσεις και εκκενώσεις για ένα ακαθόριστο χρονικό διάστημα, ενώ εδώ και βδομάδες ειδικές κατασταλτικές δυνάμεις προπονούνται στο χώρο της αστυνομίας στο Hefesdorf, προβάροντας την εκκένωση των σπιτιών της Hafenstrasse. Ο γενικός ομοσπονδιακός εισαγγελέας επιθεωρεί συνάμα το χώρο «εντελώς ιδιωτικό» και απ' την επίσκεψή του εκκρεμεί η αντικατάσταση του αρχηγού της αστυνομίας του Αμβούργου λόγω «ανεπάρκειας στη διοίκηση» δηλ. μαλθακότητας.

Συνάμα αθρόες έρευνες γίνονται σε σπίτια και αριστερά βιβλιοπωλεία σε ομοσπονδιακό εύρος.

Η Hafenstrasse είναι απόλυτα έτοιμη να υπογράψει ένα συμβόλαιο με ανθρώπινους όρους και μετά να εξηλώσει τα οχυρώματα. Αυτή η ρύθμιση προβλεπόταν στην 1η πρόταση συμβολαίου που ήδη έχει γίνει αποδεκτή.

Οι όροι της τελευταίας πρότασης και οι απαιτούμενες προϋποθέσεις χλευάζουν το σκοπό ενός αυτόνομου σχηματισμού συλλογικής ζωής.

— Όχι στις μονομερείς προϋποθέσεις πριν την υπογραφή συμβολαίου.

— Αντικείμενο του συμβολαίου πρέπει να 'ναι όλα τα σπία.

— Διαπραγματεύσεις για ένα αποδεκτό συμβόλαιο χωρίς πίεση εκκένωσης και τελεσίγραφα.

Δεν θα επιτρέψουμε να μας απαγορεύσουν το κέντρο της πόλης ούτε να «συνδευόμαστε» από την αστυνομία σε μεταφορά κρατούμενων.

Από το DE VRIJE Μια καλή ζωή

Ο σύνδεσμος Een Kwaad Leven (Μια μαύρη ζωή), παρουσίασε, τελευταία, το πρώτο του έντυπο: «Η κατάσταση της χώρας» με βασικά θέματα την υποχρέωση να δίνεις τα στοιχεία σου, την ταυτότητα και την αναγκαστική εργασία.

Η εντυπωσιακή απεικόνιση στη «κατάσταση της χώρας» ταυτοτήτων και καθηκόντων εγγραφής, και οι δυνατότητες για έλεγχο και δέσμευση που δίνουν αυτά, προσφέρουν μια σωστή εικόνα της εξουσίας του Κράτους.

ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΕΝΔΡΑΣΕΙ

Το βιβλίο του Πήτερ Ράιτ «Κυνηγός κατασκόπων» (Spy catcher) που αποκαλύπτει γεγονότα σχετικά με τις δραστηριότητες και τις διασυνδέσεις της αγγλικής μυστικής υπηρεσίας MI5 και απαγορεύτηκε η επίσημη κυκλοφορία του στην Αγγλία, εκδόθηκε και κυκλοφορεί σε 20.000 αντίτυπα από τις αναρχικές εκδόσεις Hooligan Press. Σύμφωνα με το βιβλίο του Ράιτ η MI5 μάζανε πληροφορίες για στελέχη του εργατικού κόμματος, τις οποίες διοχετεύουν μέσω δημοσιογράφων — οργάνων της στον τύπο θα προκαλούσε πολιτική κρίση και στη συνέχεια άνοδο της κυβέρνησης των συντηρητικών στην εξουσία. Ο Ράιτ αποκαλύπτει ότι επιχειρηματίες, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, διάφορες οργανώσεις, στελέχη τόσο του εργατικού όσο και του συντηρητικού κόμματος συνεργάζονταν με την MI5 στις προσπάθειες να ανατραπεί η κυβέρνηση των εργατικών τόσο το 1968 όσο και το 1974.

Οι Hooligan Press έχουν εκδόσει και τις μπροσοφύρες «Written in Flames» και «Radio is my Bomb» και έχουν ανακινώσει ότι θα προχωρήσουν στην έκδοση μιας λίστας των 100 ανώτερων ιεραρχικά Άγγλων μασόνων.

Η έκδοση του Spy Catcher προκάλεσε την αντίδραση του εκδοτικού οίκου «Heinemann» που έχει το αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης του βιβλίου του Ράιτ: σε ένταλμα που στάλθηκε στο βιβλιοπωλείο «121» του Brighton, αναφέρεται ότι αν δεν σταματήσει η πώλησή του, οι υπέθυνοι του βιβλιοπωλείου θα τιμωρηθούν με πρόστιμο και φυλάκιση.

Ταυτόχρονα, όλος ο ημερήσιος τύπος ασχολήθηκε σε άρθρα του με την ομάδα έκδοσης Hooligan Press, που τα μέλη της είναι άγνωστα.

Ο δημοσιογράφος των Times, Howard Foster, έδειξε ιδιαίτερη ενδιαφέρον να συναντήσει τους Hooligan Press μια που, όπως αναφέρει σε άρθρο του, «αυτοί προτίθενται να καταστρέψουν τον πολιτισμό»: αφού έστειλε γράμματα στη γνωστή θυρίδα των εκδόσεων (C/O MB Hurricane, London WCIN 3XX), επισκέφθηκε το Λονδρέζικο βιβλιοπωλείο Housmans απ' όπου ζήτησε να έρθει σε άμεση επαφή. Στο ίδιο βιβλιοπωλείο απευθύνθηκε και αντιπρόσωπος του αμερικανικού τηλεοπτικού καναλιού CBS ζητώντας πληροφορίες για τους Hooligans Press, επειδή το κανάλι ενδιαφέρεται να τους γυρίσει ταινία καθώς τυπώνουν το απαγορευμένο βιβλίο. Οι έρευνες αυτές συνδέονται με τις αντίστοιχες δικαστικών κλητήρων που θέλουν να επιδώσουν εντάλματα ενάντια στην ομάδα έκδοσης.

Οι εφημερίδες The Independent και Sunday Telegraph υποστηρίζουν ότι οι άγνωστοι αναρχικοί που εκδίδουν το βιβλίο Spy catcher είναι άμεσα συνδεδεμένοι με «θίαια ανατρεπτικά στοιχεία». Ειδικά η Sunday Telegraph φαίνεται να αντλεί τα στοιχεία της από την οργάνωση Economic League, μια μυστική οργάνωση άμεσα συνδεδεμένη με την MI5, που ο κύριος στόχος της είναι η παρακολούθηση, συλλογή στοιχείων και κατασκευή φακέλων των μαχητικών συνδικαλιστών εργαζομένων για λογαριασμό των εργοδοτών και η υποτιθέμενη διεύθυνσή της βρίσκεται στο κέντρο του Λονδίνου στο St. Martins le Grand. Στην αναρχική εφημερίδα Black Flag της 1ης Σεπτεμβρίου αναφέρεται ότι η οργάνωση Economic League έχει άμεση σχέση με την συνωμοσία της MI5 για την ανατροπή της κυβέρνησης των εργατικών στα μέσα της δεκαετίας του '70, συνωμοσία για την οποία αποκαλύπτει στοιχεία και ο Ράιτ στο Spycatcher, και στην ίδια εφημερίδα δημοσιεύεται κατάλογος 25 ατόμων (με τις διευθύνσεις) μελών της Economic League.

Στην ίδια εφημερίδα αναφέρεται επίσης ότι ο Michael Bettanay που καταδικάστηκε σε 25 χρόνια φυλακή για κατασκοπεία ήταν μέλος της MI5 και δούλεψε για τον Πήτερ Ράιτ την περίοδο που οι μυστικές υπηρεσίες προσπαθούσαν να προκαλέσουν την πτώση της κυβέρνησης, ενώ ταυτόχρονα ο υφιστάμενός του δικηγόρος Τονύ Τζονς είχε επιχειρήσει να αποκτήσει σχέσεις με αναρχικούς για να συλλέγει πληροφορίες για τις δραστηριότητές τους.

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΕΧΗΣ ΕΠΑΓΓΡΥΠΝΗΣΗ

(Hooligan Press
από την Εισαγωγή του
Spy catcher)

Περιγράφεται π.χ. η λειτουργία του C.I.V., του Κεντρικού Αρχείου Πληροφόρησης του Ποδοσφαιρικού βανδαλισμού, ένα αρχείο όπου εγγράφονται οι «χούλιγκανς» και το οποίο περιέχει τα στοιχεία άνω των χιλίων ποδοσφαιρόφιλων. Αγοράζοντας ένα εισιτήριο, ο αγοραστής πρέπει να δείξει ένα ποδοσφαιρικό «διαβατήριο» (ταυτότητα με φωτογραφία), για να ελεγχτεί με τη βοήθεια των λιστών του CIV, αν θα του επιτραπεί η είσοδος.

Αλλά οι οπαδοί ποδοσφαίρου δεν είναι η μόνη ομάδα που πρέπει να δίνει τα στοιχεία της για να διεκδικεί ορισμένα δικαιώματα.

Στην αναθεώρηση του Νόμου περί Αλλοδαπών προτείνεται να δίνουν οι αλλοδαποί τα στοιχεία τους στις διάφορες κρατικές υπηρεσίες, πράγμα που ήδη εφαρμόζεται σε μερικές υπηρεσίες και εταιρείες όπως π.χ. στο AMSTERDAM, και έχει σαν αποτέλεσμα τον απόλυτο έλεγχό τους.

Η εγγραφή ορισμένων κοινωνικών ομάδων, η απομόνωσή τους και η χρήση βίας πάνω τους, γίνονται αποδεκτές από το «μέσο» πολίτη, δηλώνουν την ολοένα επεκτεινόμενη εξουσία του Κράτους και αποτελούν ένα βήμα για τον γενικότερο έλεγχο της κοινωνίας, με τη καθιέρωση της ταυτότητας για όλους.

Στο κεφάλαιο «Δελτίο ταυτότητας και αναγκαστική εργασία» περιγράφεται η εφαρμογή του υποχρεωτικού δελτίου ταυτότητας πριν και κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου και αποκαλύπτεται ο σκοπός της υποχρεωτικής έκδοσης της ταυτότητας σήμερα.

Η εφαρμογή της υποχρεωτικής έκδοσης ταυτότητας στο τομέα της εργασίας, της εκπαίδευσης, και της υγείας, οι διάφορες μορφές εγγραφής και οι κυρώσεις που ακολουθούν την άρνηση να δοθούν τα στοιχεία, φανερώνουν τις διαστάσεις που έχουν ήδη πάρει το φακέλωμα και ο έλεγχος των πολιτών απ' τη μεριά του Κράτους.

Στην εισαγωγή της συντακτικής ομάδας του έντυπου επισημαίνεται συνολικά η σοβαρότητα της κατάστασης, και η ουσιαστική αφαίρεση του δικαιώματος να περνάς τα σύνορα, να αγοράζεις φαγητό, να κατοικείς κ.λ.π., απ' τη στιγμή που κάποιος αρνείται να δώσει τα στοιχεία του και να συνεργαστεί με τα συστήματα φακελώματος.

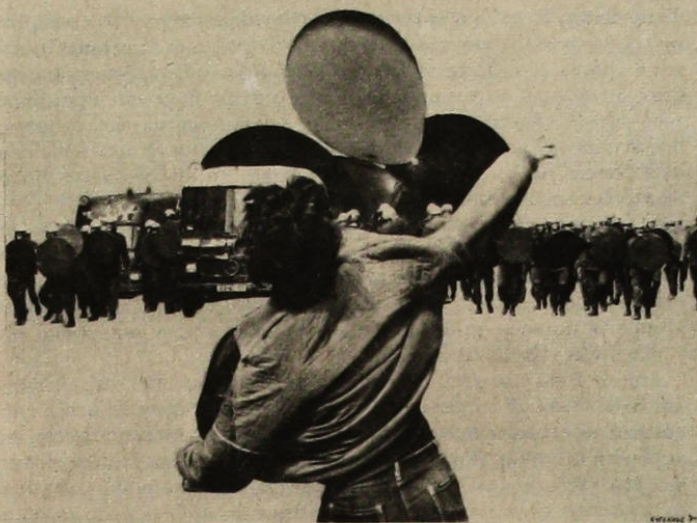
Ο σύνδεσμος «Μια μαύρη ζωή», έχει σκοπό να κάνει και άλλες εκδόσεις εκτός απ' την «Κατάσταση της χώρας» και να οργανώσει συγκεντρώσεις και δημόσιες συνεδριάσεις σχετικά με τα παραπάνω θέματα.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ

Ας διατυπώσουμε μια από τις πύθ θεμελιώδεις αρχές της αναρχικής σκέψης: Η ελευθερία του ανθρώπου θα κατακτηθεί μόνο όταν καταστραφεί κάθε εξουσία, όταν εξουδετερωθεί κάθε μηχανισμός υλικής και πνευματικής κυριαρχίας. Η θεμελιώδης αυτή θεωρηση της αντιεξουσιαστικής σκέψης που μεταφέρει την ουτοπία στο σήμερα, μέσα από την ολική ρήξη με την υπάρχουσα κοινωνική κατάσταση έχει ακριβώς αυτήν την διαχρονική δυναμική: προϋποθέτει στην ελευθερία του αúριο απαραίτητη προϋπόθεση την ελευθερία του σήμερα, χρησιμοποιώντας την πράξη και την σκέψη σε μια διαλεκτική σχέση για την επίτευξη της ανατροπής.

Η επιλογή της ελευθερίας σαν ο πρωταρχικός στόχος του ανθρώπου προϋποθέτει την χρησιμοποίηση των οποιοδήποτε μέσων ικανών να το πετύχουν, που θα ικανοποιούν την ανάγκη του για αυτονομία, που θα εγγυώνται την ελευθερία και τις επιλογές των άλλων. Αυτό σημαίνει δηλαδή πως ο άνθρωπος μπορεί να επιλέξει οποιοδήποτε δρόμο για την επίτευξη της αυτονομίας του, οποιασδήποτε μορφής αγώνα για την κατάλυση της ταξικής ανισότητας. Σημαίνει πως, καμιά επιλογή μέσα στα πλαίσια που δικαιολογεί την ατομική ή την ομαδική επιθυμία για αυτοδιάθεση, μέσα σ' ένα κοινωνικό σύστημα που ακρωτηριάζει, ρομποτοποιεί και τελικά δολοφονεί, δεν αποκλείεται. Ανακαλύπτω τους δεσμούς της κυριαρχίας μου και τους σπάζω.

Όμως η κοινωνική ανατροπή, η καταστροφή του κόσμου των κυριάρχων, προϋποθέτει μια δράση με πρακτικές που αντανakλώνται τα οράματα της αναρχίας να δημιουργήσουν τον απαραίτητο εκείνο κοινωνικό λόγο, ικανό να αγκαλιάσει το κοινωνικό σύνολο, προϋποθέτει ένα οργανωτικό σχήμα που μέσα από την «σύνθεση των ανίσων» θα παράγει τις καταλυτικές εκείνες δυνάμεις, που αμβλύνοντας τις αντιφάσεις της κυριαρχίας θα την οδηγήσει στην αυτοδιάλυσή της. Αυτό σημαίνει πως το κίνημα της ανατροπής διασφαλίζει την αυτονομία του μέσα από την αυτονομία των μελών του. Ακριβώς, η μαζική δράση στα πλαίσια της αναρχικής σκέψης προϋποθέτει ένα ουσιαστικό στοιχείο: την ελευθερία της επιλογής στα μέλη του εκείνων των μέσων που θα θεωρήσουν ευνοϊκότερα, που θα ικανοποιούν δηλ. τις θεμελιώδεις αρχές της ελευθερίας των, και που μέσα από την σύνθεσή τους θα γεννιέται ο κοινωνικός λόγος και η κοινωνική πρακτική, που θα έχουν και την δύναμη της αντιπαράθεσης ενάντια στη βία του κυρίαρχου συστήματος και την δυνατότητα αγκαλιάσματος των από την κοινωνία.

Στην περίπτωση αυτή η ατομική επιλογή στην δράση δεν έρχεται σε σύγκρουση με την συνολική πρακτική του αναρχικού κινήματος. Η ελευθερία της επιλογής διασφαλίζεται μόνο μέσα από την συνύπαρξη και προστασία της επιλογής των άλλων. Έτσι η δυναμική δράση σαν ελεύθερη επιλογή που ικανοποιεί τις ανάγκες ανθρώπων ή ομάδων να αντισταθούν στην βία της εξουσίας, συν-εκφραζόμενη με τις υπόλοιπες επιλογές δημιουργεί εκείνη την συνισταμένη δράσης, που εμπεριέχει την δυναμική της κατάλυσης και όχι της ανανέωσης, της ρήξης και όχι της ενσωμάτωσης. Το σύνθημα «βία στην βία της εξουσίας» εκφράζει ακριβώς και με λακωνικό τρόπο τα παραπάνω.

Η οπτική της απλής λογικής και του ταξικού συμφέροντος ξεκαθαρίζουν πλήρως τις μορφές δράσης. Η αναρχική σκέψη σαν η μοναδική ελευθεριακή προοπτική ανατροπής δεν πάσχει από στρογγυλοκαμισμό. Αγαπά την ελευθερία, αναπνέει γι' αυτήν, αποζητά καθημερινά την δυναμική αντιπαράθεση ενάντια στην βία των αφεντι-

κών. Επιλέγει τα μέσα, όχι γιατί δικαιολογούν τους σκοπούς, αλλά επειδή βρίσκονται σε διαλεκτική σχέση με αυτούς. Απορρίπτει έτσι την λογική της εξουσίας, την θεωρητικοποίηση της καταπίεσης. Αντιπαράθετεί την χειραφετημένη λογική ενάντια στην λογική της αλλοτρίωσης και της μαζικής αποβλάκωσης, που εκφράζουν οι κομματικοί-πολιτικοί σχηματισμοί, καταστροφείς των κοινωνικών δυναμικών, όταν ενάντια στην καθημερινή πολυμορφία βία που εκτοξεύεται από τους κυριάρχους και τους έμμοιθους προστάτες τους, αυτοί αντιπαράθετούν σαν το μοναδικό μέσο αντίστασης «την κυρίαρχη λογική», που βέβαια είναι το κύριο δομικό στοιχείο κατασκευής της εξουσιαστικής κοινωνίας τους, είναι το μυστικό όπλο που την συντηρεί, την νομιμοποιεί και την διαιωνίζει.

ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΛΟΓΙΚΗ!!! «Ενάντια στην καθημερινή βία, στην συνεχή μίζερια και εξαθλίωση μοναδικός αγώνας αναδεικνύεται αυτός της πολιτικής δράσης, που θα ασκείται από εμάς, τα πεφωτισμένα κόμματα με τους χαρισματικούς ηγέτες τους μοναδικούς φορείς και θεματοφύλακες της υπέρτατης αλήθειας. Αν σας φτύνουν ή αυθαιρετούν πάνω σας, αν σας δηλητηριάζουν ή σας δολοφονούν σιγά-σιγά, σαδιστικά εσάς και τα παιδιά σας. ΥΠΟΜΟΝΗ. Το 5.987 μ.Χ. θα έλθει η λύτρωση. Πάντως αντιδρούμε κάθε μέρα όλοι μαζί. Νόμιμα... Τα όπλα που με αυτά σας σκοτώνουν δεν πρέπει να τα στρέψετε εναντίον τους. Γιατί τότε θα αγριέψουν.

Αγωνιζόμαστε πάντοτε με τους κανόνες και τους νόμους που έφτιαξαν τα αφεντικά μας. Ποτέ δεν τους καταλύουμε γιατί γίναν και για την δικιά μας κυριαρχία... Μην τους φοβίστε με τις πράξεις σας. Γιατί τότε θα αγριέψουν. Αφήστε τους όπως είναι ήρεμοι να μας καταπιέζουν. Καλλίτερα έτσι. Άλλωστε είναι μια συνήθεια. Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που δολοφονούσαν... Τώρα σκοτώνουν μόνο τρομοκράτες... που τόλμησαν να περιφρονήσουν την έννομη τάξη μας, να διακινδυνεύουν τις προοπτικές των αγώνων μας... Το ΚΡΑΤΟΣ ΜΑΣ ΑΓΑΠΑ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΓΙΑ ΜΑΣ».

Το παράλογο έχει κυριεύσει την κοινωνία τους και η αποσύνθεση πρόσβαλε το ανθρώπινο μυαλό δημιουργώντας τα τέρατα εκείνα που χειροκροτούν δολοφονίες νέων ανθρώπων, που εμπορευματοποιούν θεαματοποιώντας την βία και τρομοκρατία των μηχανισμών κοινωνικής καταστολής. Δολοφόνησαν τον κοινωνικό μας σύντροφο Μ. Πρέκα, συνέλαβαν εκατοντάδες κατηγορήσαν δεκάδες, όλοι αυτοί οι θεματοφύλακες της κυριαρχίας μας, μίζερα προϊόντα της εξουσίας, αποκρουστικά περιττώματα της ανθρώπινης κοινωνίας, δείχνοντας έτσι την βαρβαρότητα και το μίσος τους, τον φόβο και την αγωνία τους στην ηδονή της ελευθερίας.

Κάποτε όταν το σήμερα θα γίνει η προϊστορία για το αύριο τα ονόματα όλων των ελεύθερα σκεπτόμενων ανθρώπων που δολοφονήθηκαν στον αγώνα τους για την κατάργηση της εξουσίας και την δημιουργία της αναρχικής κοινωνίας θα λάμπουν στον ουρανό αστέρια παντοπνία, θα είναι τα διαμάντια της ανθρώπινης φυλής στον αγώνα της για την κατάκτηση της ελευθερίας. Τιμή μας να διατηρήσουμε την μνήμη μας τα ονόματα των συντρόφων αγωνιστών θυμάτων του κοινωνικού πολέμου. Αύριο θα το κάνουν κάποιοι άλλοι... Μεθαύριο επίσης... και έπειτα το σήμερα θα είναι προϊστορία.

ΜΠΡΑΧΑΜΙ

40 μέρες από τη δολοφονία του ΜΙΧΑΛΗ ΠΡΕΚΑ

Την Κυριακή 8 Νοέμβρη έγινε στο Μπραχάμι το μνημόσυνο του Μιχάλη Πρέκα. Ομάδα συντρόφων της συνοικίας και από αλλού βρίσκονταν εκεί, με μαυροκόκκινες σημαίες και δυο πανώ που 'γραφαν:

«ΤΙΜΗ ΣΤΟ ΜΙΧΑΛΗ ΠΡΕΚΑ»

«ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ»

Η Αναρχική Ομάδα Μπραχάμιού μοίρασε προκηρύξεις και πάνω από τον τάφο του φωνάχτηκαν:

«ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΡΕΚΑΣ, ΑΘΑΝΑΤΟΣ, ΣΤΟΥΣ ΛΑΚΕΔΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΣ»

«ΤΙΜΗ, ΤΙΜΗ...»

«ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΥΛΑΕΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΖΗΤΑΕΙ»

Μετά το μνημόσυνο ακολούθησε πορεία 50 ατόμων στους κεντρικούς δρόμους του Μπραχάμιού με συνθήματα καταγγελίας της δολοφονίας του Μιχάλη Πρέκα και συμπαράστασης στους 4.

Η προκήρυξη ανάμεσα στα άλλα αναφέρει:

«Κοιμηθείτε. Κοιμηθείτε ήσυχα εφρασασμένοι μικροαστοί. Μόνο έτσι οι ένοχες συνειδήσεις σας θα ξεχάσουν τη συμμετοχή σας στην εν ψυχρώ δολοφονία του Μ. Πρέκα. Η σιωπή σας δηλώνει την συνενοχή σας...»

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΜΙΧΑΛΗ ΠΡΕΚΑ

ΚΑΤΩ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΤΟΥ ΕΦΕΥΧΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑΣ.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΥΣ.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΜΠΡΑΧΑΜΙΟΥ»

Τι θα συμβεί αν πάθει κάτι ο Μ. ΦΟΛΙΝΙ;

Την Δευτέρα, 9 Νοέμβρη, ο απεργός πείνας Φολίνι βγάζει τους ορρούς που τον διατηρούν στη ζωή μετά την απεργία πείνας και δίψας και συνεχίζει.

Έχει προηγηθεί η επίσκεψη στην Ελλάδα του Ιταλού πρωθυπουργού και η αδιαφορία των εθνικοσοσιαλιστών ΠΑΣΟΚιστών για την καταστασή του.

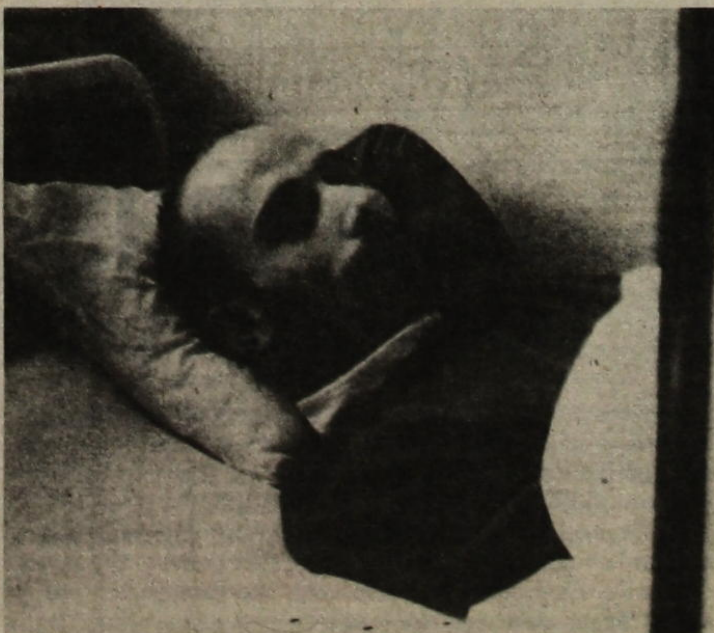
Τη Τρίτη, επισκέπτονται το υπουργείο Δικαιοσύνης ο Γ. Βότσης, ο Ράπτης, Μέξης και Μπανιάς και ο πανταχού παρόν γραμματέας του υπουργού Ασημακόπουλος τους πληροφορεί ότι ο υπουργός Μένιος Κουτσόγιωργας συνεδριάζει.

Η επιτροπή ζητάει την επίσημη της κυβερνητικής απόφασης για τη μη έκδοση του Φολίνι γιατί κατά τις ιατρικές γνωματεύσεις κινδυνεύει από ώρα σε ώρα η ζωή του.

Ο ίδιος ο Φολίνι, μέσω του δικηγόρου του έχει ζητήσει τη μη έκδοσή του και αν απελαθεί να σταλεί σε χώρα, που δε θα τον εκδόσει. Η κατάσταση του είναι άσχημη και αν τυχόν συμβεί τίποτα οι συνέπειες από την ουσιαστικά δολοφονία του θα είναι συντριπτικές για την κυβέρνηση που θα την έχει αναλάβει.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΟΛΙΝΙ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΑΣΥΛΟΥ

11/11/87

13 χρόνια! στον Δεληγιάννη

Το δικαστήριο καταδίκασε σε 13 χρόνια φυλακή για ληστεία (!!!) και οπλοφορία τον Δεληγιάννη, κατηγορούμενο μετά τον αφοπλισμό των μπάτσων στο περσινό Πολυτεχνείο.

Ενώ δυο χρόνια έχουν περάσει από την δολοφονία του Μιχάλη Καλτζέα και ο δολοφόνος - μπάτσος Μελίστας υπηρετεί στην ένδοξη ΕΛΑΣ περιμένοντας την παραγραφή ή την απαλλαγή του, η ελληνική δικαιοσύνη βιάστηκε στην συγκεκριμένη περίπτωση και αποφάνθηκε: 13 χρόνια στον Δεληγιάννη.

Μάρτυρες κατηγορίας ο δαρμένος ασφάλιτης - χαφίης Καρύδης, που όπως ήταν φυσικό «αναγνώρισε» τον Δεληγιάννη, την στιγμή που δεκάδες τον ποδοπατούσαν, και ο ΕΚΑΜίτης Μπαντοβάς της Ασφάλειας Αεροδρομίου.

Κανέναν δεν ξεγελάει το παραμύθι της ανεξάρτητης δικαιοσύνης. Η δίκη ήταν δίκη σκοπιμότητας και τρομοκρατίας, από τα δικαστικά έδρανα αυτή τη φορά. Οι απειλές του εισαγγελέα Νίκου Σίγουρα για «θάνατο και ισόβια» προειδοποίηση για το τί περιμένει όσους επιμένουν να αντιστέκονται.

Την στιγμή, που μπάτσοι και μεγαλοαστοί όπως ο Γκιωνάκης οπλοφορούν, πυροβολούν, τραυματίζουν και σκοτώνουν, οι δικαστές διάλεξαν τον Σωτήρη Δεληγιάννη για να εξαντλήσουν όλη την αυστηρότητα των νόμων τους και μάλιστα την παραμονή του γιορτασμού του Πολυτεχνείου. Είπε κανείς ότι η Δικαιοσύνη δεν είναι «τυφλή» και «ανεξάρτητη»; Πρόκειται για την ίδια δικαιοσύνη, που φυλάκιζε και ριχνε ισόβια και εις θάνατο στη χούντα.